

Cu gândul la centenarul liceului, prin vremurile pandemice ale anilor 2020 și 2021

Director, prof. dr. **Lucian Ropa**

Anul 2022 va fi pentru comunitatea școlară a Liceului Vocațional Pedagogic „Nicolae Bolcaș” din Beiuș unul de referință, pentru că vom aniversa 100 de ani de la înființare și pentru că atunci se va încheia, în linii mari, acțiunea de modernizare a bazei materiale. Cu gândul la marea sărbătoare a școlii pedagogice beiușene de care ne desparte, în acest moment, mai puțin de un an, profesorii, elevii și părinții, alături de conducerea școlii și de administrația publică locală, fac tot posibilul să pregătească liceul pentru momentul aniversar atât de însemnat.

Luați prin surprindere, fără a fi însă nepregătiți, de epidemia cu noul coronavirus, care a afectat bunul mers al școlii (începând din martie 2020), am continuat actul didactic, online sau cu prezență fizică, astfel încât beneficiarii principali și direcți ai educației – elevii – să încheie cu bine anul școlar 2019-2020 și să parcurgă anul școlar 2020-2021 în condiții de normalitate și de eficiență didactică.

Cu gândul la centenarul liceului, care ne va consacra între cele mai vechi și de tradiție școli bihorene, absolvenții noștri de liceu și gimnaziu au menținut școala, și în anul 2020, în primele 10 unități de învățământ din județ la procentul de promovare al examenelor naționale (Bacalaureat și Evaluare Națională).

Cu toate că cea mai mare parte a activităților extrașcolare cu prezență fizică au fost sistate din cauza epidemiei, profesorii și elevii au desfășurat multe proiecte în mediul online, iar din primăvara anului 2021, odată cu adoptarea unor măsuri de relaxare, activitățile caritabile și implicarea într-o serie de proiecte educaționale au luat avânt.

Sunt de remarcat reușitele elevilor din echipa de robotică RoboPeda (coordonată de doamna profesoară Veronica Popa) care au obținut locul III la Campionatul Regional de Robotică FTC din Cluj-Napoca (mai 2021). De asemenea, elevii școlii s-au implicat în proiectele internaționale eTwinning și e-learning, dar și în multe alte proiecte: „Interculturalitatea din spațiul anglo-saxon și cel românesc”, „Oui, je parle français”, „Ziua Internațională a Cititului Împreună – ZICI 2021”, „Eclipsa 2020”, „Săptămâna internațională a spațiului cosmic”, „Creangă și lumea poveștilor”, „Libertate, când scriu numele tău...”, „O lume într-o carte”, etc.

Examenale Cambridge s-au desfășurat la noi în unitate și în anii 2020 și 2021, prin implicarea mai ales a doamnei profesoare Magdalena Marian. O colaborare deosebită am avut cu instituții de învățământ din Asia, din țări ca Pakistan, India, Bangladesh, dar și din Africa (Egipt), toate acestea fiind inițiate și coordonate de doamna profesoară pentru învățământ primar Diana Hădărean. Între acestea se remarcă proiectul internațional „International School Award”, sub egida Consiliului Britanic.

De o mare importanță pentru noi este proiectul Erasmus + „Grandir avec les ecrans” (coordonat de doamna profesoară Ioana Iordache), care implică mobilități în patru țări europene. O reușită de seamă a constituit-o acreditarea obținută de liceul nostru pentru implementarea de proiecte europene pe două domenii majore: formare profesională și educație școlară, urmând a se realiza stagii de pregătire practică în străinătate pentru elevii de la specializările matematică-informatică, învățător-educatoare și educator-puericultor, precum și stagii de formare profesională pentru profesori. Succesul acestei acreditări se datorează doamnelor profesoare Ioana Iordache și Anca Popa.

O colaborare foarte bună avem cu Protopopiatul Ortodox Beiuș, înlesnită de colegul nostru Traian Nojea (preot și profesor deopotrivă), atât pe partea educativă, cât și pe cea materială, care se va concretiza prin refacerea integrală a picturii din capelă, spațiu care va beneficia, în cursul anului 2021, de reabilitarea completă, realizată din bugetul unității noastre de învățământ. O dovadă a colaborării strânse între școală și biserică a fost proiectul filantropic „Să facem casă bună împreună”, prin care elevii și cadrele didactice ale liceului au ajutat o familie să-și construiască locuința. Efortul a fost răsplătit cu o diplomă de apreciere oferită școlii de către Preasfințitul Părinte Sofronie, Episcopul Oradiei.

În anul 2021, Liceul Vocațional Pedagogic „Nicolae Bolcaș” a devenit școală coordonatoare a bazei de practică pedagogică și mentorat didactic, constituită la nivelul zonei Beiuș, fiind înființat în acest sens un consorțiu școlar, care include șase unități de învățământ. Adresez sincere felicitări tuturor elevilor noștri, care s-au comportat responsabil în lunile cu activitate didactică online, dar și în cele cu prezență fizică, când au respectat toate măsurile sanitare și de prevenție. O apreciere deosebită se îndreaptă către corpul profesoral, care a muncit serios în mediul online, pe platforma electronică a școlii, dar și în sălile de clasă, cu masca de protecție pe față, ajutându-i pe elevi să recupereze materia pierdută și să se pregătească pentru examenele anului 2021.

Pregătirea școlii noastre pentru învățământul online a început încă din momentul întreruperii activității didactice în sălile de clasă, în martie 2020, când cadrele didactice au continuat actul de predare-învățare prin intermediul platformelor online și a canalelor de comunicare. Ulterior, s-a trecut la o platformă unică (Google Classroom), care a facilitat procesul didactic. Toate cadrele didactice au fost sprijinite de unitatea de învățământ cu parcurgerea unei instruiți minime în vederea folosirii instrumentelor de lucru online, precum și prin împrumutarea a peste 30 de laptopuri. Sprijin au găsit și elevii, mai ales cei cu posibilități materiale reduse, cărora le-au fost împrumutate laptopuri și tablete. Spre sfârșitul anului 2020, prin intervenția guvernamentală, peste 250 de elevi au primit tablete. Din fericire, din luna februarie a anului 2021, municipiul Beiuș s-a aflat în scenariul verde (rata îmbolnăvirilor cu Covid fiind mai mică de 1 la 1.000 de locuitori), ceea ce a permis unității noastre să desfășoare activitatea cu prezență fizică a tuturor elevilor, revenindu-se tot de atunci la ore cu durata normală de 50 de minute. În acest sens, am pregătit corespunzător toate spațiile școlii, de la

sălile de clasă până la grupurile sanitare și curtea interioară. Au fost adaptate și amenajate noi spații ca săli de clasă temporare (pentru a asigura distanțarea necesară), cum sunt capela, sala de mese și unul dintre laboratoarele de informatică.

Tot în vederea pregătirii unității pentru eventualele situații de intrare în activitatea didactică online, a fost realizată o nouă rețea de internet în toate corpurile de clădire, au fost achiziționate 37 de laptopuri și calculatoare, precum și 6 videoproiectoare, dar și stocuri importante de materiale sanitare. În acest fel, există internet de mare viteză în toate spațiile școlii, iar fiecare sală de clasă este dotată cu laptop și videoproiector.

Fiind permanent cu gândul la centenarul de anul viitor, am continuat activitatea de reabilitare și modernizare a bazei materiale prin renovarea capelei, spațiu care va îndeplini o triplă funcționalitate: capelă pentru serviciul religios ortodox, punct muzeal și spațiu pentru repetițiile corului liceului. La nevoie, dacă situația o va impune, vremelnic va funcționa și ca sală de clasă. Au fost reabilite trei săli de clasă, cabinetul profesorilor de educație fizică și sport, precum și cabinetul profesorilor din comisia „Om și societate”; a fost achiziționat mobilier pentru trei săli de grupă de grădiniță; a fost refăcută arhiva (atât spațiul care o adăpostește, cât și rafturile cu dosare); a fost modernizat parcul școlii și a fost amenajat un spațiu de joacă pentru copiii de la grădiniță. De asemenea, au fost înlocuite câteva zeci de geamuri vechi cu ferestre termopan la unele săli de clasă, holuri și sala de sport. Aceste investiții au fost realizate din bugetele liceului pe anii 2020 și 2021.

Toate acestea ne vor conduce spre frumosul și importantul moment al aniversării a 100 de ani de existență. Cel mai important element din viața unei școli nu este infrastructura școlară, ci resursele umane ale liceului nostru și, mai ales, rezultatele elevilor noștri. Cu profesori pregătiți la un nivel înalt (aproape 60 de cadre didactice având gradul didactic I sau titlul de doctor), cu elevi care obțin rezultate foarte bune la olimpiade școlare an de an și cu absolvenți care promovează examenul de Bacalaureat în procent de peste 90% și care ajung studenți în centrele universitare importante din țară, Liceul Vocațional Pedagogic „Nicolae Bolcaș” din Beiuș se îndreaptă cu optimism spre centenarul din 2022.

Liceul Vocațional Pedagogic „Nicolae Bolcaș” Beiuș

Vlad Hogeia

„În societatea actuală, net superioară din punct de vedere tehnologic celei de care încercăm să ne detașăm prin îmbunătățirea omului în sine, ducându-l transcendent, e greu să devii copilul, adolescentul atât de fericit, cum eram în anii de liceu, în Beiușul poeziei mele” sunt cuvintele unui profesor pentru care am toată admirația și care de-a lungul carierei sale a educat generații întregi de tineri.

În prezent Liceul Vocațional Pedagogic „Nicolae Bolcaș”, a cărui evoluție a început încă din zorii secolului XIX, găzduiește peste 1000 de elevi. Școala s-a dezvoltat de la an la an, atât sub aspect numeric cât și calitativ, ridicând procesul instructiv-educativ la cote superioare. Un procent ridicat dintre elevi au rezultate foarte bune spre excepționale, devenind embleme ale învățământului beiușean peste hotare.

Școala s-a născut din incertitudini și a fost condamnată să evolueze în incertitudini, astfel, după lungi dezbateri în care factorul politic era în contradicție cu interesul electoratului, în 10 Octombrie 1922, și-a deschis porțile „Școala Normală de Învățătoare” din Beiuș. În primii patru ani, 1922-1926, a funcționat ca școală normală de

învățătoare, iar în anul școlar 1927-1928 s-a format o clasă de învățătoare de grădinițe.

Sub această denumire, școala a funcționat până în 1954, ulterior devenind „Școala Medie nr.2,, „Școala normală de fete” închizându-și porțile pentru normaliste, având forme de învățământ primar, gimnazial și mediu. În anul 1959 s-a reînființat profilul pedagogic, însă, în 1962, este din nou desființat.

În anul 1966 profilul pedagogic s-a reintegrat în „Școala Medie nr.2”, iar din 1968 în cadrul „Liceului nr.2”. În 1975 clasele învățătoarelor sunt strămutate în Oradea.

În 1993 Școala normală din Beiuș, purtând și numele martirului dr. Nicolae Bolcaș, a fost cuprinsă în rețeaua școlilor de profil din țară, purtând denumirea de Școala Normală „Nicolae Bolcaș”.

În anul 1997, în baza Legii Învățământului, a fost adoptată denumirea de „Liceul Pedagogic Nicolae Bolcaș”, ulterior primind denumirea actuală de „Liceul Vocațional Pedagogic Nicolae Bolcaș”.

De-a lungul anilor școala și-a păstrat conduita sobră și mesajul venit din istorie, încercând să îi reunească pe oameni în jurul valorilor fundamentale cultivate și respectate ca bunuri sacre ale poporului român.

Maturizarea actuală a acestui așezământ este rezultatul idealismului bihorean și a spiritului de jertfă a multor generații. Beiușul este o pildă elocventă în istoria înființării școlilor din România și un exemplu pentru organizatorii școlii de azi.

Bibliografie: Gavril Hădăreanu, Ioan-Sorin Cuc, *85 de ani de învățământ pedagogic în Beiuș, 1922-2007*, Fundația Culturală Libra, Deva, 2007

Un vis îndrăzneț – RoboPeda

Rareș Vesa

Echipa RoboPeda a Liceului Vocațional Pedagogic și-a continuat în anul școlar 2020 - 2021 activitatea în cadrul proiectului BRD First Tech Challenge cu ajutorul grantului obținut în anul școlar 2019-2020, prin proiectul „Nație prin educație” oferit de BRD First Tech Challenge Romania

Prin programul „Nație prin educație” se organizează cea mai mare competiție de robotică pentru licee din întreaga țară și RoboPeda are șansa să fie parte din acest proiect.

Principalul obiectiv al acestui concurs este acela de a face educația STEM (Știință, Tehnologie, Inginerie, Matematică) accesibilă elevilor de liceu și de a-i ajuta să-și dezvolte competențele tehnice, dar și cele de comunicare, muncă în echipă, spirit de competitivitate. Elevii sunt încurajați, de asemenea, să își dezvolte aptitudinile de socializare, să fie buni oratori și să-ți susțină punctele de vedere, dar și abilitățile de strângere de fonduri și promovare în media. BRD First Tech

Challenge România trece dincolo de competiția în domeniul roboticii și formează oameni pregătiți pentru viitor, cu aptitudini reale și capacitatea de a se integra ca membri activi ai societății. Echipa RoboPeda este formată din 15 elevi din clasele IX-XI din clasele cu profil matematică-informatică, filologie și pedagogie și mentorii acestora, prof. Mircea Rotar, prof. Veronica Popa, prof. dr. Lucian Ropa și prof. Marius Budo, care îndrumă și sprijină echipa în vederea participării la competițiile de profil. Elevii au construit pe baza unui kit de robotică primit de la organizatori cu ajutorul unei imprimante 3D un robot care trebuie să îndeplinească o multitudine de cerințe tehnice.

În anul competițional 2019-2020, echipa RoboPeda, s-a calificat la Campionatul Național de Robotică și a câștigat locul al III-lea la secțiunea „Think Award”.

În sezonul 2020 – 2021 elevii și mentorii lor au participat în cadrul proiectului la webinarii, în care au învățat noțiuni legate de programare, inginerie, proiectare 3D și marketing. Alături de alte 31 de echipe din întreaga țară RoboPeda a participat la Campionatul Regional de la Cluj Napoca în perioada 11.05 –

22.05.2021, unde a câștigat locul al III-lea la secțiunea „Innovate award”, premiul pentru inovație, care celebrează echipele care dau dovadă de creativitate și ingeniozitate.

De asemenea, în fiecare an echipa recrutează voluntari, strânge fonduri și organizează diferite evenimente, pentru a se menține ca echipă în sezoanele următoare.

Școală Internațională – Elevi Internaționali 2021-2027

prof. **Ioana Iordache**

Potrivit listei publicate de Agenția Națională pentru Programe Comunitare în Domeniul Educației și Formării Profesionale, în Bihor au primit acreditare pentru proiecte de formare profesională nouă colegii și licee, printre care și liceul nostru.

Trei dintre aceste școli - Colegiul Economic „Partenie Cosma”, Colegiul Național „Onisifor Ghibu” și Liceul Vocațional ”Nicolae Bolcaș” Beiuș au primit o dublă certificare. Pe lângă cea de formare profesională, au primit acreditare până în anul 2027 pentru derularea de proiecte și în programul „Educație școlară”.

Ca urmare, pe orizontul 2021-2027, imediat ce deplasările internaționale vor fi sigure, vom organiza în fiecare an stagii de practică în străinătate pentru 35 de elevi din ciclul liceal și deplasări în proiecte de educație școlară pentru 12 elevi din ciclul gimnazial. Lor li se vor alătura mobilitățile profesorilor.

Plusul de valoare adăugat de școala noastră prin proiectele propuse este dezvoltarea dimensiunii europene a educației și creșterea calității acesteia prin armonizarea metodelor și activităților de învățare cu cele din școli europene de succes.

Cofinanțat prin
programul Erasmus+
al Uniunii Europene

Proiectele Erasmus, o șansă de a ne conecta cu lumea

prof. **Ioana Iordache**

Liceul Vocațional Pedagogic "Nicolae Bolcaș" din Beiuș beneficiază, în calitate de țară parteneră, de proiectul european Erasmus+, proiect de

schimb interșcolar KA229 „Grandir avec les écrans” cu numărul de referință 2019-1-BE01-KA229-050401_4, aprobat a se derula între anii 2019-2022.

De ce un astfel de proiect la Beiuș?

Ținând cont de faptul că mijloacele media moderne au devenit indispensabile societății contemporane, e tot mai dificil pentru părinți să împiedice accesul copiilor la utilizarea acestora.

Pornind de la premisa că încă de mici, tot mai mulți copii fac cunoștință cu televizorul, calculatorul și telefonul și în plus, petrec foarte multe ore în fața acestora, neglijând efectele lor asupra stării de sănătate, am formulat următoarea ipoteză generală: Implicarea copiilor într-un proiect transdisciplinar complex, centrat pe jocuri și activități interactive, îi va responsabiliza și determina să aleagă alte variante de petrecere a timpului liber.

Rezultatul scontat este realizarea unui mic ghid și a unei aplicații dedicate acestui subiect pentru copii, părinți și profesori, care să îi poată ajuta atunci când își pun diverse întrebări legate de utilizarea ecranelor: televizor, jocuri, smartphone, tabletă, internet, rețele sociale etc.

Aplicația va fi funcțională după terminarea proiectului și va reprezenta atât pentru

copiii implicați în proiect, dar și pentru toți ceilalți utilizatori media, un ajutor în gestionarea activităților derulate în mediul virtual.

Activitățile din cadrul proiectului se desfășoară în limba franceză, limba oficială a proiectului. În cadrul fiecărei mobilități, profesorii, indiferent de țara de proveniență vor derula activități în școlile gazdă și vor fi ambasadorii școlilor și țărilor pe care le reprezintă.

Școala noastră va fi gazdă pentru ceilalți parteneri ai proiectului, în septembrie 2021, iar elevii noștri, elevii claselor a VI-a, vor găzdui copii veniți din Spania și Macedonia, timp de o săptămână. Aceștia, la rândul lor, îi vor găzdui pe ai noștri, în timpul mobilităților din Macedonia (noiembrie 2021) și Spania (februarie 2022)

Examenele Cambridge între mit și realitate

prof. **Magdalena Marian**

„Aș dori să aplic pentru un post la firma dumneavoastră!”, „Aș dori să studiez în străinătate!”, „Aș dori să aplic pentru o bursă Erasmus!”, „Desigur, nivelul dumneavoastră de engleză?”. „Vorbesc perfect limba engleză!”. „Un certificat lingvistic, va rog!”. „Nu am așa ceva!”.

Și uite așa, visele oricărui tânăr se pot năruie într-o secundă. Ați trecut cumva printr-o situație asemănătoare? Dacă nu, încă, înseamnă că ați fost norocoși sau suficient de inspirați încât să îndrăzniți să susțineți un examen Cambridge!

Ce înseamnă de fapt un asemenea examen? Care este nivelul pe care-l puteți obține? Unde puteți susține un asemenea examen și la ce va ajuta? Acestea sunt cele mai frecvente

întrebări de care ne poticnim la fiecare discuție mai serioasă despre studiul limbilor străine. Și dacă tot am început cu o tiradă de întrebări, poate ar fi mai bine, să vă răspund pe rând, scurt și la obiect!

Un examen Cambridge reprezintă cel mai bun pașaport lingvistic pentru orice tânăr sau orice persoană care dorește o atestare reală, corectă și obiectivă a competențelor lingvistice de care dispune într-un anumit moment al vieții. Este o ușă spre noi oportunități de studiu, de angajare și de călătorie.

Nivelurile lingvistice, acceptate și promovate la nivel european, sunt : A1, A2, B1, B2,

C1 și C2. Aceste examene sunt organizate la centrele de pregătire, atestate de Cambridge Assessment English, cum e și școala noastră, care colaborează cu această instituție prin intermediul Centrului de Limbi străine, Eurolingva, Oradea și sunt recunoscute de școli, universități, angajatori din sectorul public și privat din toate țările vorbitoare de limba engleză.

Acesta este motivul pentru care succesul obținut în urma susținerii unui examen Cambridge, îți oferă un certificat recunoscut internațional care îți demonstrează nivelul de limba engleză.

Dacă nu ești foarte stăpân pe cunoștințele de limba engleză, recomandarea e să susții un Key English Test – A2, dacă cunoștințele tale sunt bune, recomandarea e să susții un PET, Preliminar English Test - B1. În momentul în care ești convins că engleza e un punct forte pentru tine, FCE – First Certificate In English – B2 sau CAE – Certificate Of Advanced English, C1, nu vor pune prea multe probleme în a le obține. Nu ai nevoie decât de seriozitate, tenacitate și, evident, foarte bune cunoștințe de limba engleză. Nu orice elev, tânăr sau persoană matură e în stare să susțină un asemenea examen. Nu sunt o joacă, sunt examene serioase și dificile,

dar cu muncă, seriozitate, determinare și sprijinul total al profesorilor tăi de limba engleză de la clasă, sigur vei reuși!

Școala noastră a devenit Centru de pregătire Cambridge în urmă cu 4 ani și sute de candidați au susținut examene Cambridge și au reușit să obțină certificatele pentru care au candidat, lucru de care suntem mândri și care ne obligă, în același timp să ne continuăm misiunea. Se

știe că, în societatea zilelor noastre, este extrem de important să deții competențe lingvistice și digitale pentru a face față cerințelor din ce în ce mai vaste.

Așadar, dragilor, vă așteptăm la Liceul Vocațional Pedagogic "N. Bolcaș" Beiuș, Centru de preparare Cambridge, unde visele voastre pot deveni realitate, unde spunem „da” provocărilor lingvistice, învățăm să fim deschiși, creativi și determinați, unde fiecare zi e o nouă poveste în cartea vieții voastre!

AM ÎNVĂȚAT

Octavian Paler (scriitor, jurnalist, editorialist și om politic român 1926 - 2007)

Am învățat unele lucruri în viață pe care vi le împărtășesc și vouă!

Am învățat că nu poți face pe cineva să te iubească.

Tot ce poți face este să fii o persoană iubită.

Restul... depinde de ceilalți.

Am învățat că oricât mi-ar păsa mie,

Altora s-ar putea să nu le pese.

Am învățat că durează ani să câștigi încredere

Și că doar în câteva secunde poți să o pierzi.

Am învățat că nu contează CE ai în viață, ci PE CINE ai.

Am învățat că te descurci și ți-e de folos farmecul circa 15 minute.

După aceea, însă, ar fi bine să știi ceva.

Am învățat că nu trebuie să te compari cu ceea ce pot alții mai bine să facă,

Ci cu ceea ce poți tu să faci.

Am învățat că nu contează ce li se întâmplă oamenilor,

Ci contează ceea ce pot eu să fac pentru a rezolva.

Am învățat că oricum ai tăia, Orice lucru are două fețe.

Am învățat că trebuie să te desparți de cei dragi cu cuvinte calde;

S-ar putea să fie ultima oară când îi vezi.

Am învățat că poți continua încă mult timp

După ce ai spus că nu mai poți.

Am învățat că eroi sunt cei care fac ce trebuie, când trebuie, Indiferent de consecințe.

Am învățat că sunt oameni care te iubesc,

Dar nu știu s-o arate.

Am învățat că atunci când sunt supărat am DREPTUL să fiu supărat,

Dar nu am dreptul să fiu și rău.

Am învățat că prietenia adevărată continuă să existe chiar și la distanță,

Iar asta este valabil și pentru iubirea adevărată.

Am învățat că, dacă cineva nu te iubește cum ai vrea tu,

Nu înseamnă că nu te iubește din tot sufletul.

Am învățat că indiferent cât de bun îți este un prieten,

Oricum te va răni din când în când,

Iar tu trebuie să-l ierți pentru asta.

Am învățat că nu este întotdeauna de ajuns să fii iertat de alții,

Câteodată trebuie să înveți să te ierți pe tine însuși.

Am învățat că indiferent cât de mult suferi,

Lumea nu se va opri în loc pentru durerea ta.

Am învățat că trecutul și circumstanțele ți-ar putea influența personalitatea,

Dar că TU ești responsabil pentru ceea ce devii.

Am învățat că, dacă doi oameni se ceartă, nu înseamnă că nu se iubesc

Și nici faptul că nu se ceartă nu dovedește că se iubesc.

Am învățat că uneori trebuie să pui persoana pe primul loc

Și nu faptele sale.

Am învățat că doi oameni pot privi același lucru

Și pot vedea ceva total diferit.

Am învățat că, indiferent de consecințe,

Cei care sunt cinstiți cu ei înșiși ajung mai departe în viață.

Am învățat că viața îți poate fi schimbată în câteva ore

De către oameni care nici nu te cunosc.

Am învățat că și atunci când crezi că nu mai ai nimic de dat,
 Când te strigă un prieten vei găsi puterea de a-l ajuta.
 Am învățat că scrisul, Ca și vorbitul,
 Poate liniști durerile sufletești.
 Am învățat că oamenii la care ții cel mai mult
 Îți sunt luați prea repede...
 Am învățat că este prea greu să-ți dai seama
 Unde să tragi linie între a fi amabil, a nu răni oamenii și a-ți susține părerile.
 Am învățat să iubesc
 Ca să pot să fiu iubit.

O experiență de neuitat

Iulia Hinț

Trăind în Țara Beiușului, pot spune că suntem cu adevărat norocoși, având în jurul nostru Munții Apuseni, ce înconjoară ca un zid protector depresiunea noastră. Priveliștea pe care ți-o oferă muntele în fiecare anotimp e una de neuitat și asta mai cu seamă primăvara.

Fiind fascinată de această priveliște, m-am hotărât să merg la munte de cum am văzut primii ghiocci scoțându-și capul de sub mantia de zăpadă. Ajunsă la munte, am văzut o placă

pe care scria despre un concurs care consta în fotografierea unui peisaj minunat din împrejurimi.

Dornică de aventură, m-am hotărât să particip. Am luat-o pe o cărare stingheră, care pe margine avea niște puiți de brad. După puțin timp, am ajuns într-un cătun. Aici se pusese în scenă un spectacol al cărui culori și sunete coroborate cu mireasma pământului reavăn, te făceau să rămâi mut și nemișcat,

fără drept de aplauze.

Soarele era un blitz de mare ajutor, punând în evidență amănunte fascinante, de la aripile străvezii ale fluturilor care băteau aerul calduț și molatec, la trupul de antracit al rădaștelor ce se mișcau greu și fără de importanță.

Pe coloana sonoră, notele de soprană ale vrăbiilor sprintare, glasul baritonal al unui graur nevăzut și acustica zumzăitoare a puzderii de gâze m-au făcut să mă simt parcă în altă lume.

Acest loc mi-a umplut sufletul de liniște și încântare, așa că am surprins cu aparatul meu aceste instantanee unice. Mândră de munca depusă, m-am întors pentru a le arăta juriului fotografiile mele. Toți au fost uimiți de acestea și mi-au înmănat mie premiul. Astfel, grație luării deciziei de a participa la acest concurs, am reușit să surprind un crâmpei din minunatul tablou oferit de venirea primăverii!

Dragostea

I.C.

Palma mea în palma ta se-așterne
O lume-ntreagă ne stă la picioare
Iar noi, privind spre stelele eterne
Argumentăm că dragostea nu moare.

Și dac-ar vrea să moară, tot n-ar face-o
Pentru că noi, strigându-ne pe nume,
În mii de sărutări o tot prefacem
Și-o transformăm într-o minune.

Și totuși, ce e dragostea de fapt ?
O plăsmuire-a visurilor noastre ?
Ori versurile unui vechi poet inapt,
Care descrie zările albastre ?

-Dragostea, e cel mai frumos lucru.
E greu de înțeles, dar cine-o știe
O îngrijește ca pe-un templu sacru
Și devine astfel vesnicie.

Confesiunile unui suflet pierdut

Cristiana Popa

Cu cât scriu mai mult, cu atât mă pierd mai tare în versurile lipsă ale melodiei pe care numai tu poți să o completezi. Ce rost are să țin un pix în mână ore întregi dacă inima mea refuză să îmi dicteze? Până și jurnalul pe care îl păstram pentru a nota amintirile strânse împreună revarsă acum doar pagini albe. Încep să observ treptat că viața reprezintă doar un colaj de imagini șterse ce ascund în spatele lor lucruri total neașteptate. De ce te-ai depărtat așa, exact ca ultima zi de primăvară apusă? Lumea era plină de culori, iar păsările cântau doine dulci. Cum se face că acum totul pare pictat de către o pensulă scăldată în nuanțe de alb și gri? Aceste întrebări au fost presărate în mintea mea și udate de trecerea timpului. Au crescut treptat luând controlul asupra a tot ceea ce face parte din capitolul intitulat "Noi".

Stau și mă gândesc acum, în timp ce scriu aceste rânduri singuratic, la zâmbetul tău cald și plin de inocență. La ochii tăi ce nu puteau minți, chiar dacă îți obligai gura să o facă. La lacrimile ce îți curgeau pe obraji după căderea nopții. Cum de ai plecat așa fără măcar să fi rostit acel crud "rămas bun"? Știam de la început că ultimul capitol al poveștii noastre avea să fie incomplet, dar totuși mi-am asumat cuvintele scrise până acum. Sunt atât de multe versuri lipsă încât nimic nu se mai leagă, așa că întoarce-te, pentru a o putea termina împreună. Dacă aș avea puterea, mi-aș lăsa memoriile să se verse odată cu lacrimile pentru a putea scăpa din această cameră a eternității în care m-ai închis odată cu plecarea ta ca să nu te mai pot găsi.

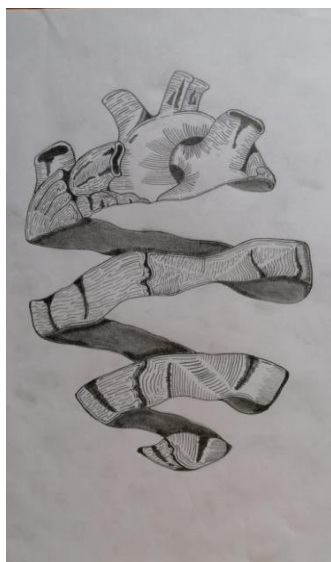
Ai devenit o simplă poză prăfuită atârnată pe un perete fragil de sticlă. Soarele arzător al verii a început să îmi înghețe inima. Îți mulțumesc totuși că m-ai iubit pentru ceea ce sunt, chiar dacă nu sunt nimic. Acum străbat singur aleea plină de flori udate cu lacrimile memoriilor noastre uitate de timp, pe care am continuat să cred că le clădeai cu fericire, exact ca mine. În tot acest timp m-am înșelat. Se pare că eram singurul ce credea în definiția cuvântului "etern".

Cum de am rămas doar eu aici risipit de valurile unui ocean de gânduri la finalul poveștii create în doi? Obişnuiai să fii personajul principal al filmului numit "Eu". Acum, acel film pare a se sfârși tragic. "E vina mea, îmi pare rău, totul e datorită ție", acestea erau cuvintele pe care le rosteai din obișnuință. Te ofileai exact ca o floare fragilă la sosirea toamnei, iar petalele tale transparente încercau să ascundă lucruri deja evidente. Am așteptat tăcut momentul ce știam că va veni, fără să te întreb, fără să grăbesc timpul ce parcă stătea pentru prima dată în loc, așteptându-te pe tine. Am încercat să mă schimb, dar am observat că nu personalitatea mea era cauza. Păcat că, până în ziua de azi, plecarea ta e un mister de nedeslușit. Cu cât păstrezi mai mult timp o durere în suflet, cu atât mai tare vei începe să nu mai simți nimic. Mi-am dat seama prea târziu că am pierdut luna, în timp ce număram stelele. Tu, fericirea mea trecătoare, ai reprezentat luna, iar stelele erau cuvintele ce încercam să le risipesc. Acum nu mai am nici o

lumină nocturnă care să mă ghideze pe drumul meu. Dacă mă voi prăbuși crezând că poteca din fața mea e una dreaptă? Dacă mă voi întoarce de unde am pornit răsucindu-mă în cerc?

Am vrut să te întreb mereu care e diferența dintre început și final. Am căutat mult timp un răspuns care să aibă sens, dar l-am găsit abia după plecarea ta. Am ajuns la concluzia că aceste două cuvinte se scriu diferit, dar înseamnă exact același lucru. Începutul e rezultatul unui final, iar finalul e ceea ce așteaptă începutul să se sfârșească pentru a-i lua locul. Chiar acum, sfârșitul nostru așteaptă tăcut să își ia locul de drept. Mi-aș dori să ne schimbăm locurile, dar cu ce folos? Amândoi trăim într-o monodramă fără replici, fără nume, fără sunet, mimată doar prin gesturile noastre stângace. Visez cu ochii deschiși lumea de altădată, care părea vie, mai colorată, și în același timp mai atentă la detaliile din fața sa. Ce păcat că tot ce-a fost cândva a devenit uitat, iar ceea ce urmează nu poate fi știut. Vreau să te întorc la mine ca să pot zâmbi din nou, dar nu îndrăznesc să-ți spun asta și îmi pare rău. Știi bine că dacă uzi o floare ofilită, asta nu o face să înflorească din nou, așa că decizi să o arunci refuzând să o înțelegi, exact ca pe o carte ce nu te-a fascinat de la prima pagină. Dar de ce? Cu ce scop? Așa e și în cazul oamenilor. Când nu îți place de cineva decizi să îl judeci fără să te gândești că poți răni printr-un simplu cuvânt. Și oamenii se ofilesc, așa că udă-i constant, nu îi lăsa într-un pământ sec de soare.

Aceste cuvinte scrise pe o foaie nu au un destinatar, căci nu vei ajunge să le citești vreodată. Acum, la finalul unei eternități petrecute în fața acestei scrisori, am să aștern aceste ultime cuvinte: Rămas bun dulce capitol neîncheiat. Tot ce-ți pot oferi e acest titlu notat în grabă: "Eu și cu mine însămi".

Arvaș-Popa Carina

Coraș Laura-Ana-Maria

. Negură

Cosmina-Rebeca Peter

Stau singură pe bancă și sufăr
În întuneric eu plâng,
În depărtare văd o frunză de nufăr
Plutind în crâng.
Iar depresia mea, îndurerat suflet,
O spun mereu prin al meu cântec.
Din liniște se aude un urlet
Și încerc să mă vindec...

Durerea răsună în inima mea;
Credeam că un energizant mă va ajuta;
Când sufletul îmi spunea...
Și inima lupta
Pentru fericire
Dar nu exista.
Inima a murit, n-a rezistat.

Stăteam în stația de autobuz,
Trist și îngândurat;
Stăteam și priveam confuz,
Cât a durat?

Poate o zi, poate zece
Și-ncă una, până trece...

Am mers în lumea viselor,

Mă simțeam în siguranță

Tu simți durerea ființelor?

Tu vezi nuanța?

E neagră și tristă ca sufletul meu,

E roșie și aprinsă ca un zmeu.

Durerea mea se transformă în furie,

Explodează ca o scânteie,

Când toată viața pare o minciună

Până la urmă, devin imună.

Prea multă tristețe duce la tragedie

Și într-un final, trăiesc o fantezie.

Așa e tristețea mea, sumbră și de nevindecă,

Și sufletul meu...dezintegrat.

Raza care distruge pulberea nopții

Iulia Vaida

O vară ca oricare alta, trecuse și în anul acela...Bunicul era un băiețuș de câțiva anișori ce trăia alături de părinții săi într-o casă sărăcăcioasă de pe malul Dunării, însă nu a uitat niciodată acea vară deoarece lăsase în urma ei răni și durere, cum nu mai lăsase în vreun an.

Totul începuse după o perioadă lungă, în care cerul nu și-a revărsat limpezile-i lacrimi asupra pământului, crăpat de arșița toropitoare a verii. Oamenii așteptau ploaia cu multă ardoare, crezând că au fost blestemați ca cerul să nu mai reverse peste ei elixirul vieții, soarele continuând să lucească pe bolta senină cu o putere uimitoare. Asta-mi povestește acum bunicul, când picurii suavi de ploaie stropesc fereastra camerei mele. Țin minte că mi-a zis povestea asta de nenumărate ori, însă niciodată nu mă puteam satura să o mai ascult încă o dată, pentru că un erou necunoscut, cum îmi povestea bunicul, a venit și le-a adus alinarea sătenilor, adunând norii de ploaie deasupra sătucului, la început aceștia distrugând cu trăsnete puternice o parte din casele vechi de la țară. Bunicul îmi mai zicea și că l-a văzut pe acel erou, însă nu a

putut să-l recunoască. Nu știa cine poate fi, dar zicea că mă asemăn cu el, deoarece eram curajos și nu mă temeam de forțele naturii.

Stropii cristalini de apă continuau să se scurgă pe geamul de sticlă, prin care puteam vedea, clar, cum o furtună puternică se apropie. Povestea bunicului continua să-mi mângâie auzul...

O lumină orbitoare, încărcată de o energie nebănuită, străpunge sticla ferestrei, fără să o ciobească, exact în momentul în care o descriere mai amplă a acelui erou începea să se înfiripe în mintea bunicului. Nu-mi descriesese o imagine atât de detaliată până acum. Lumina mă atinge. Fulgerul transparent mă împinge spre bunicul, care mă prinde în brațele lui slăbite de puteri, însă era ceva diferit. Când l-am privit pentru întâia oară după acea pățanie mi se părea total diferit, avea aceeași vârstă cu mine, îl recunoscusem din pozele îngălbenite de vreme pe care mi le arăta de fiecare dată cu mândrie. M-am speriat. Nu știam ce se întâmplă, ploaia se opri, iar soarele strălucea arzător, cum nu-l mai văzusem până atunci. Părea a fi mijlocul verii. Privirea mea curioasă ajunge să vadă mai departe de sticla simplă ce astupa o gaură pătrătoasă în perete. Fereastră camerei mele dispăruse. Camera era schimbată, jucăriile-mi dispăruseră. Ca printr-un miracol, băiețelul dispare de lângă mine. Totul era diferit și ciudat, în același timp. Am decis să văd ce se întâmplă și am ieșit pe malul Dunării, unde apa avea un debit foarte scăzut, cum nu se mai întâmplase niciodată, iar oamenii veneau, pe rând, să-și ducă apă de aici pentru a curma suferința culturilor și animalelor, dar mai ales suferința lor sufletească, pentru că se vedea că norii nu și-au vărsat bogăția asupra acestui ținut de multă vreme.

Totul mi se părea atât de cunoscut. De ce? Oare chiar trăisem eu acele vremuri? Nu, nu asta era. Acest peisaj mi-e întipărit în minte din povestea bunicului. Descrierile exacte făcute de acesta, m-au ghidat următoarele trei zile, însă eu așteptam ceva. Așteptam să-l întâlnesc pe acel erou, care a salvat aceste meleaguri, dacă tot mă aflam aici. A adus întâia oară mai multă suferință sătenilor, acest brav necunoscut, așa știam eu din spusele bunicului, dar aveam să aflu tot adevărul acum. Eram blocat aici, în poveste, și nu știam cum să evaderez. Zilele treceau greu, soarele avea puteri tot mai mari și mai mari. Stăteam aici doar de o zi și, nimeni nu mă văzuse, eram parcă o fantasmă singuratică ce-și caută alinarea printre oameni. Mă gândeam cât de greu e să trăiești aici, în asemenea condiții. Totuși, acea zi mi-a oferit ocazia de a observa cum se desfășoară o zi din viața unui copil de agricultori, o părticică din viața bunicului meu. Era un copil simplu, ce-și ajuta familia la treburile gospodărești, era foarte harnic. Mă uitam tot mai bine la el, iar apoi îl comparam cu mine, eram aproape identici, parcă eram aceeași persoană, care trăiește două perioade total diferite.

O nouă zi, o nouă speranță de mai bine. Am mers iar pe malul fluviului, nimic nu prevestea că cerul se va îndura de bieții oameni. Plimbându-mă, văd în apă un toiag, ce avea la capătul său un diamant strălucitor. M-am oprit să-l iau, însă ceva mă ținea, nu puteam să-l ating, îmi aluneca din mână. Totuși, prima dată când l-am atins s-a răsucit piatra prețioasă fără să se întâmple nimic mai mult. Acest fapt mi-a dat de gândit, și asta am făcut toată ziua. M-am gândit cum aș putea ieși din poveste cât mai repede, dar voiam să-l văd. Voiam să-l văd pe acel curajos și să știu de ce a adus prima dată distrugere asupra oamenilor, iar apoi le-a făcut bine. Oare voia doar să fie recunoscut, mai apoi, ca o persoană importantă? Iar cu acel toiag ce mai

era? E posibil să fie magic? Speram să aflu ziua următoare cât mai multe. Noaptea trecu cât ai clipi sub bolta înstelată.

Era o dimineață, nu ca toate celelalte, nori grei de plumb se vedeau la orizont. Toată lumea aștepta ploaia, iar primul strop căzu cu mulți alții după el. Știam că sosise momentul să evaderez de aici, însă nu înainte de a-l vedea pentru ultima dată pe bunicul, drept copil. Îl căutam prin casa veche de pământ și lemn, însă nu era de găsit. Am mers la locul lui de joacă preferat, pe malul fluviului. Acolo și era, dar ceva mi-a atras atenția, avea în mână sulita pe care o văzusem eu cu o zi în urmă. De data aceasta, lumina de parcă era un fulger. În acel moment un trăsnet lovi o salcie cu pletele verzi și lungi, ce ajungeau până pe suprafața apei, iar tunetul asurzitor îl urmă, nu după multă vreme. Ca într-o ploaie de lumină cădeau fulgerele asupra caselor. Oamenii erau înspăimântați, acest fenomen straniu le distrugea locuințele. Încercam să ajut, dar nu puteam. Îmi îndrept privirea către băiat. Acesta era parcă ridicat de apele Dunării pe un val imens, în timp ce ploaia de apă se scurgea neîncetat alături de cea de lumină. M-am înspăimântat, nu știam ce se întâmplă. Am întrebat, cu voce tare „Ce se petrece aici?”. De data aceasta chiar m-a auzit cineva. S-a întors înspre mine, băiatul, iar ca prin magie sulita dispăru imediat. Îmi răspunde:

-Eu nu știu ce se întâmplă! țipa el în timp ce era ridicat tot mai sus de către apa fluviului.

-Prinde-mă de mână! strig pentru a-l salva din acel uragan de energie.

Mă apucă de mână, dar nu puteam să-l trag de pe acel val, eram secătuit de puteri. Vedeam cum dispar, cum mă evapor ca și cum nu aș fi fost acolo niciodată. Era momentul în care mă reîntorceam în lumea mea, scăpam din cea a poveștii. Băiatul nu-și pierde speranța și, cu o neînfricare uimitoare, mă trage și pe mine alături de el pe acel imens val ce se îndrepta exact spre sătuc. Oamenii, văzându-l, l-au făcut vinovat de tot ceea ce se întâmplă. El, cu un cuget, ridică mâna dreaptă spre cer, iar un fulger îi cade direct în mână. Era toiagul din apa Dunării, pe care-l văzusem și dispăruse, mai apoi. În tot acest timp, eu continuam să mă dispersez printre picăturile reci de ploaie. Învârte piatra toiagului și o îndreaptă spre nori. Brusc, luminile electrice ce zburau ca săgețile către pământ, se opresc. Un tunet asurzitor răbufnește, iar apoi o liniște ca de mormânt se așterne peste întreg ținutul. Ploaia se domolise și curgea lin, acum. Nimeni nu înțelegea ce s-a întâmplat, doar l-au văzut pe băiatul ce a îndreptat o unealtă spre cer și totul s-a potolit. Au crezut că el e vinovat de tot ceea ce s-a întâmplat, cum a dispărut furtuna din cauza lui așa a și apărut aceasta, la chemarea lui. L-au hulit toată viața, fără a ști că el i-a salvat. Dispar de lângă băiat fără să mă mai vadă vreodată.

Mă treziseam înapoi acasă. Ceva îmi încălzea trupul. Brațele bunicului mă țineau strâns, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Totul era ca înainte, camera mea era mult mai luminoasă și o aromă dulceagă se simțea în aer. Ploaia se opri, iar razele blânde ale soarelui spintecau norii de vată cenușie. Privirea blândă și surâsul prietenos al bunicului îmi mângâiau imaginația. Erau aceleași trăsături ca și ale celui ce, odinioară, le-a adus salvarea, le-a adus zâmbetul pe buze sătenilor. Mă uit acum în ochii lui și tot ceea ce-mi vine în minte e faptul că el e acela ce a reușit să îmblânzească forțele dezlănțuite ale naturii, el nu a adus furtuna, el a îmblânzit-o. Toată puterea lui era izvorâtă din toiagul de lumină ce-l ținea în mâna dreaptă, din sufletul lui și mai ales din curajul cu care a înfruntat natura și forțele ei, însă nu a vrut niciodată să-mi spună acest adevăr, că el e eroul despre care vorbea lumea de zeci de ani.

El este bunicul meu și este un erou! Este lumina ce a fragmentat întunericul!

Vise și realitate

Anastasia Tanasov

Patul era singurul lucru de care Louis avea nevoie.

Ca de obicei, băiatul se aruncă în pat și începu să-și imagineze viața sa perfectă. El ar fi prințul pe cal alb, iar Lilly, fetița cu bucle de aur din clasa de vis-a-vis, ar fi prințesa lui. Ar fi fost foarte fericiți, într-un palat maaare, cu o grămadă de camere, cu tuneluri ascunse sub pământ și cu o grădină în care să se poată juca împreună. Cu camere mari și spațioase, cu paturi încăpătoare și pufoase, care atunci când te plictisești să înceapă să zboare printre norii pufoși.

El ar fi avut o armură aurie, încrustată cu diamante, iar Lilly ar fi avut o mulțime de rochii elegante și coronițe.

“Da”, s-a gândit el, “asta ar fi viața perfectă!”.

Dar el nu știa că acea viață perfectă urma să prindă viață curând. Mama băiatului intră în cameră și se așeză lângă el.

-Louis, trezirea! Vino să saluți noii vecini!

Se ridică somnoros și ieși din casă. În fața lui stătea acea prințesă perfectă pe care o visase. Cu o rochiță roz și părul bălai, cu un zâmbet adorabil pe față, își privea noul vecin. Preț de o secundă niciunul nu spuse nimic, și-au făcut rușinos cu mâna și s-au grăbit să intre în casele lor. “Wow! Visul meu a devenit realitate!” se gândi Louis încântat. Visele puteau deveni realitate, asta l-a bucurat pe Louis cel mai mult.

În următoarele luni, visul băiatului devenea din ce în ce mai ușor de atins. Cei doi au început să se joace în grădinile parcului din apropiere și se înțelegeau din ce în ce mai bine. De la un timp încoace, el îi făcea și mici cadouri și surprize fetei.

Dar nu ar mai fi realitatea dacă nu ar veni și un necaz din când în când. Timpul zboară și tace, iar cei doi și-au luat zborul din cuib, fiecare în direcția dorită. Cei doi nu mai vorbiseră de ani buni, dar cum am spus, timpul zboară și tace, iar așa cum i-a despărțit, așa îi va reuni.

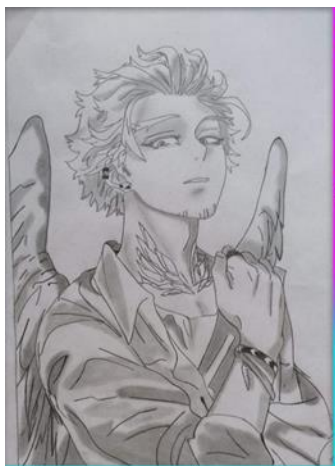
Într-o seară Louis decise să se întoarcă în cuibul lui. Mergea mohorât pe străzile goale spre casă. Când a deschis ușa casei, ochii săi obosiți s-au luminat. Acolo, pe canapeaua din fața focului, stătea acea prințesă pe care o văzuse acum doisprezece ani în fața casei lui. Fericirea lor a explodat în toată casa! Bineînțeles că povestea aceasta nu se poate sfârși altfel decât așa: Și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

CINE SUNTEM CÂND NU SUNTEM ȘCOLARI?

Beatrice Imre

M-am îndreptat spre arhitectură fiindcă îmbină oarecum partea reală (matematica și fizica) cu cea umană (istoria, de exemplu). Am fost mereu interesată de cum mediul în care trăim ne face să ne simțim, de structura unui oraș și cum poate ea să răspundă cel mai bine necesităților noastre, de evoluția oamenilor, a locuințelor lor și cum semnificația acestora poate să se schimbe pe parcursul timpului (din cauza unor factori religioși, economici sau culturali). Piramidele, spre exemplu, considerate cele mai mari sculpturi minimaliste, care erau în viziunea egiptenilor trecerea faraonului din lumea umană în cea divină, își schimbă mesajul pentru vizitatorii moderni. Cred că frumusețea arhitecturii constă în faptul că pe lângă necesități, răspunde aspirațiilor și dorințelor noastre: îmbină utilul cu frumosul. Cartea "Vreau să fiu arhitect" de Alberto Compo Baeza arată, după părerea mea, cel mai bine ce este arhitectura.

Pasiunea mea este desenul, în special desenul în creion. Nu pot să zic cum am descoperit sau la ce vârstă, ci pur și simplu desenam încă din clasele primare, iar, la un moment dat, am vrut să devin mai bună la asta, așa că am exersat.
Carina
Arvaș-Popa

Ioana Voiț

Am început să fac sport de mică. Eram atât de agitată încât părinții au decis să mă înscrie la un sport. Singurul sport din zonă, în acea vreme, era karate, așa că am încercat. Încă din prima jumătate a anului, Sensei m-a înscris în examen și am fost primul și singurul sportiv care a fost recompensat cu două grade la un singur examen. Mi-a plăcut atât de mult încât am ajuns să nu mă pot opri din a practica acest sport, dur, chiar dacă toți prietenii mei au făcut-o.

Am ajuns după un an să particip și la Campionatele Naționale, kumite și kata. La primul campionat, am luat locul trei, și în scurt timp am luat titlul de Dublă Campioană Națională la kumite. Mă mândresc că în ciuda faptului că am multe adversare pe categorii, niciodată nu am ratat podiumul. Nu am pierdut niciun meci pentru că adversara era mai bună, ci doar prin penalizările mele sau la cântar. Am dat multe knockout-uri, am fost și extrasă de către arbitri pentru cel mai puternic sportiv al ediției.

Probabil cea mai grea parte din viața mea a fost perioada pandemiei, perioadă în care mi-au lipsit enorm de mult pe plan sportiv antrenamentele la sală, dar mi-am făcut acasă propria sală de sport și nu trece zi fără să mă antrenez. Această perioadă m-a motivat enorm și am avut posibilitatea să am câte două-trei antrenamente pe zi.

În momentul de față, sunt Sempai la clubul la care mă antrenez, am în spate nouă ani de performanță și niciodată nu evit noile provocări. Sunt o fire extrovertită și nu pierd nici o ocazie să spun tuturor că sportul este cheia spre o viață echilibrată, armonioasă și sănătoasă.

Încerc să-i motivez pe cei din jurul meu în a face mișcare. Cu toate că este greu, sportul îți oferă o gamă largă de beneficii: îți menține corpul într-o formă tonifiată, îți întărește imunitatea și te satisface prin obținerea de medalii și trofee.

Așadar, la mișcare toată lumea!

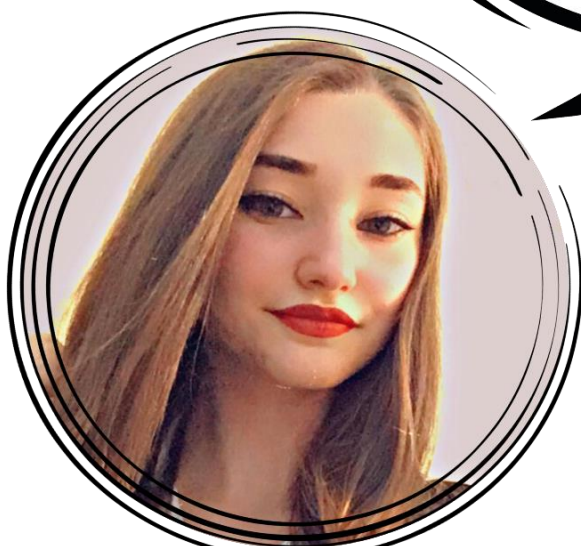
Una dintre pasiunile mele cele mai mari este fotografia. Mereu mi s-a părut fascinant să pot surprinde anumite momente din natură și să le păstrez. Fotografiiile sunt ca niște povești înghețate, pe care să le citești să îți dea o stare de bine.

Ooraș Laura

De când m-am născut și până la vârsta de 12 ani am locuit într-un oraș din Italia, în Cernobbio. În 2015 m-am mutat definitiv în România.

De mică am fost atrasă de artă și, încetul cu încetul, mi-am descoperit pasiunea pentru manichiură. La vârsta de 15-16 ani, văzând pe internet modele, mi-am zis că încerc și eu. Apoi am decis să învăț mai în detaliu tot ce înseamnă manichiură. Mi-am propus pentru viitor să ajung la nivel profesional și să îmi deschid propria școală de manichiură.

Jurj Giulia

Pasiunea mea este pictura pe materiale textile. Am descoperit acest lucru în gimnaziu, dorind să îmi personalizez un tricou.

Am văzut că a ieșit bine și astfel am trecut la următorul nivel: mi-am cumpărat culori speciale și materiale cu care să pot lucra. Am început să fac diferite modele, îmbunătățindu-mi tehnica. Mi-ar plăcea să îmi creez o pagină cu tricouri pictate sau chiar să deschid un magazin online pe această temă.

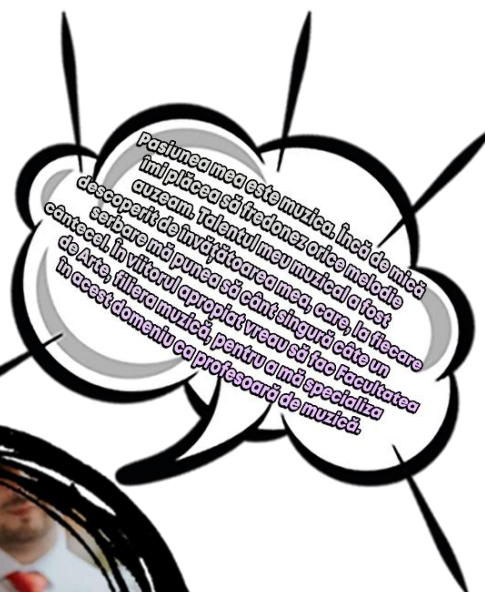
Mi-am descoperit pasiunea pentru coafură în urmă cu 2 ani, când o prietenă m-a încurajat să îmi împletesc părul unor colege. Am căutat apoi pe internet fel și fel de modele de coafuri, pentru a le pune în practică.

Burtic Gabriela

Antal Cecilia

Am început să măchiez acum 4 ani. Am încercat să îmi formez propriul stil și să fiu cât mai creativă cu o mare varietate de culori.

Laura Boța

Nora Boros

Nu a existat un moment distinctiv în care mi-am descoperit pasiunea. Desenul a fost prezent printre primele mele amintiri și a persistat de-a lungul anilor.

Cu toate acestea, nu l-am luat în serios până la începutul liceului, când am simțit nevoia să mă afirm, să găesc o modalitate de a mă exprima liber și, treptat, mângălelele de la spatele caietelor au devenit pagini întregi de schițe în blocul de desen.

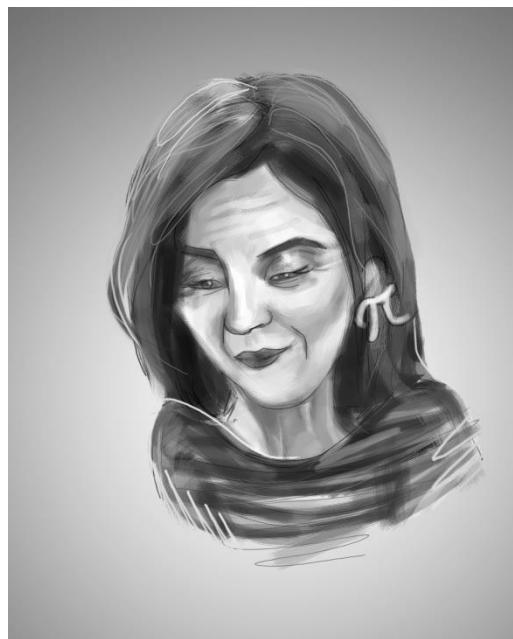
Observ în permanență formele, umbrele și aspectul a tot ceea ce mă înconjoară, pentru ca mai târziu să le pot reda, prin intermediul unui creion și a unei coli. O sursă de inspirație o reprezintă experiențele din viața de zi-cu-zi, iar o alta necunoscutul, straniu, ceea ce se reflectă și în lucrările mele.

Înainte de toate, desenul a reprezentat și va reprezenta întotdeauna un refugiu pentru mine; întregul proces creativ are un efect terapeutic asupra mea, pe care trebuie să îl echilibrez cu dorința constantă de a mă autodepăși. Desenul m-a învățat ce înseamnă răbdarea, perseverența, curajul de a începe ceva și de a-l duce la bun sfârșit.

De această dată profesorii noștri au fost cei care m-au inspirat.

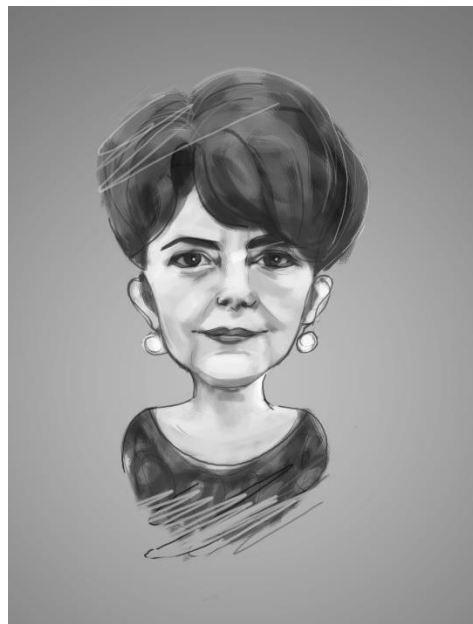
Lucian Ropa

Florica Bogdan

Anita Lorincz

Rodica Mărcuț

Vera Popa

Sorina Purtan

Sorin Cuc

Monica Marge

Claudia Popa

Ce am ales să facem cu timpul?

S. L.

Am început anul 2020 cu o multitudine de visuri și aspirații. Ceea ce îmi doream de la mine, era să fiu mai încrezătoare în forțele proprii; să îmi dezvolt anumite aptitudini și abilități, care să îmi fie de folos după absolvirea liceului. Este adevărat că, pe de o parte, anul pandemiei globale a adus o grămadă de lipsuri (țin minte perioada în care oamenii credeau că este sfârșitul lumii, iar în magazine nu se mai găsea hârtie igienică!), însă a adus, totodată, ceea ce alți ani nu au adus, Timp! Am avut timp să fac ce îmi dorisem dintotdeauna.

Cei care mă cunosc știu că cititul îmi face o enormă plăcere. Am finalizat cărțile necitite din bibliotecă și am citit autorii ce se aflau de multă vreme pe lista mea de așteptare. Scriitori precum Stendhal, Gabriel Garcia Marquez sau F. Scott Fitzgerald, au fost cei care mi-au luminat tunelul lipsit de speranță prin care treceam. Personajele făurite de acești scriitori m-au primit, fără retință, în lumea lor, neatinsă de virusul care bântuia în lumea reală. I- am fost alături lui Julien Sorel cât timp își aștepta moartea, am trăit o viață matusalemică împreună cu familia patriarhului José Arcadio Buendía și am dansat plină de abnegație la petrecerile fastuoase ale lui Gatsby.

Nu exista posibilitatea ca filmele și serialele să lipsească din preocupările mele. Cred că orice adolescent e de acord cu mine când spun că Netflix a fost un *must-have* în perioada de șase luni în care am stat acasă. Am avut destul timp la dispoziție să termin câteva seriale care mi-au plăcut mult, cum ar fi: The Originals, Outlander, Teen Wolf. Magia și supranaturalul sunt subiecte ce m-au fascinat întotdeauna. Cred că miracolele există. Și mai cred că este cineva în neant care poate opri ceea ce noi trăim azi. Acel cineva suntem noi. Fiecare dintre noi poartă în sine o magie dăătoare de viață. Singura piedică în calea magiei noastre este răutatea. Fiecare om are atât lumină, cât și întuneric înăuntrul său, însă ceea ce contează este care parte din noi alegem să o valorificăm.

Trebuie să recunosc, cea mai mândră nu sunt că am citit cărțile pe care doream să le citesc de mult timp, sau că am vizionat serialele respective, ci pentru că mi-am găsit o nouă pasiune. Gătitul. Din acest punct de vedere mă pot compara cu un personaj pe care l-am întâlnit cu ocazia orelor de limba română, și anume Otilia Mărculescu din Enigma Otiliei. Și eu sunt o enigmă. Nu pentru altcineva, cât pentru mine. Nu aș fi crezut vreodată că gătitul poate deveni pentru mine o pasiune! Am început intrând pe youtube și și încercând rețete ale unei bucătărese foarte cunoscute. Am încercat să prepar rețetele mele preferate. Atenție! Cuvântul-cheie aici este “am încercat”. Nu mi-a ieșit din prima, și asta e normal. Cred că cel mai important lucru aici, și în viață de altfel, este să tot încerci. Nu contează de câte ori eșuezi și câte obstacole întâlnești. Secretul succesului este să continui, fără să privești înapoi.

Eu cred că trebuie să ne bucurăm de noi înșine, și de viața pe care Dumnezeu ne-a dat-o. Să plantăm în noi florile bunătății și ale frumosului!

Timpul - un maestru tăcut

Alexia Corb

Timpul este un cuvânt atât de simplu, însă care adăpostește în spatele literelor o semnificație deosebită. El nu stă deloc pe loc, este într-o continuă mișcare și ne îndeamnă să ne adaptăm stilului său alert.

Fiecare clipă este foarte importantă, deoarece viața este extrem de scurtă, iar timpul este prețios. Acesta se aseamănă unui judecător corect care decide soarta celor care trec pragul judecătoreiei. Anul care tocmai a trecut ne-a demonstrat cel mai bine cât de important este să apreciem fiecare secundă din viață, deoarece nu știm niciodată când timpul nostru sau al celor dragi expiră. Zilele vieții noastre se scurg asemenea nisipului dintr-o clepsidră, iar când numărătoarea inversă începe nu mai rămâne nimic de făcut.

De aceea trebuie să apreciem timpul și să-l prețuim cât de mult se poate, pentru că el nu ne oferă o a doua șansă. Chiar și o secundă pierdută nu mai poate fi adusă înapoi, oricât de mult ne-am dori.

De asemenea, timpul este și un bun pedagog, cu fiecare clipă în plus pe care ne-o oferă ne aduce mai aproape de maturitate și de luarea deciziilor corecte. Se spune că odată cu trecerea vremii chiar suferințele și obstacolele pe care le întâlnim în drumul nostru își pierd din intensitate. Astfel putem trece mai ușor peste sau măcar învățăm cum să trăim cu ele. Spre exemplu la începutul pandemiei cu toții eram speriați și ne era extrem de greu să ne obișnuim cu masca, însă cu timpul am reușit să ne adaptăm situației. Lucrurile pe care înainte le consideram nesemnificative au început să ne lipsească și abia atunci am înțeles cât de importante erau. La fel s-a întâmplat și cu timpul, care brusc a devenit mult mai prețios. El are pentru noi mereu un element surpriză, viitorul fiind pentru noi un adevărat mister. Fiecare decizie pe care am luat-o în trecut, sau pe care o luăm în prezent ne afectează într-o oarecare măsură parcursul. Spre deosebire de școală unde ni se predă o lecție, iar apoi primim testul, timpul ne dă înainte testul, iar apoi ne lasă să învățăm lecția. Provocările se află la tot pasul și depinde de noi cum decidem să le abordăm.

De multe ori, considerăm în mod greșit că timpul este cel mai mare inamic al nostru, când de fapt noi suntem. În loc să ne preocupăm să fructificăm la maxim șansele pe care le primim, preferăm să ne plângem și să dăm vina pe clipele care se scurg. Chiar și o secundă în plus este valoroasă atât timp cât știm să o folosim și nu o lăsăm să treacă în zadar pe lângă noi.

Abia în momentul în care timpul nostru expiră conștientizăm că fiecare clipă poate face diferența și am da orice să aducem înapoi toate momentele de care nu am profitat. Este firesc să greșim pentru că suntem oameni și nu suntem perfecți, însă trebuie să învățăm din lucrurile rele și să nu le mai repetăm. Viața este prea scurtă pentru a face de două ori aceeași greșală, mai bine folosim acel timp pentru noi experiențe care ne pot oferi lecții noi sau chiar reușite. Timpul privește tăcut din exterior evoluția fiecăruia și intervine asemenea unui păpușar care mănuieste sforile păpușilor sale pentru ca acestea să continue să-și spună povestea.

Heat waves

Maria Băruța

White hot flashes of blinding sunlight were licking a scorching path along his unreasonably pale skin as he mindlessly floated in the pool, his hair resembling a halo of water darkened tendrils around his head. He was looking at a flock of birds flying overhead, probably seeking refuge from the ruthless summer sun. Everything was unreasonably quiet, excepting the record playing from inside the house, terribly muted, vaguely sounding like Frank Sinatra, breaking the silence of the world which was at a complete standstill.

Heaving himself out of the pool, he went to sit in the comfortable shade the house offered. He reached out for the pop can lying by and opened it just a little, taking a few tentative sips until he realised he was in need of more than a couple of sips. He opened it some more so he could enjoy the overly sugary, slightly caffeinated fizzy drink, courtesy of every convenience store. He always liked fizzy drinks because it made his mouth feel like TV static, a unique and – dare he think – human sensation.

He cracked his neck, knuckles and back, an almost religious routine he did before moving to stand up, grabbing his pop can. He looked almost like a vision, a Renaissance painting, with his dark hair matted around his temples and neck, his spine slightly poking out through his translucent skin, limbs long and wiry, moving with an unnerving and calculated grace – one which could slightly, but only slightly, creep out a simple witness to his presence.

A job is a job for him so he couldn't afford to lounge too much. A trail of water followed in his wake as droplets trickled down his body, carving translucent paths which shimmered in the sunlight. He stepped through the slightly ajar sliding glass door, only to be met with an old-timey living room where his clients were seated peacefully, the record player now spinning out without a record, as they watched some god-awful telemarketing special. Pop can in his right hand, he approached the elderly couple carefully, slowly, peacefully. His left hand brushed them and felt their relief and their bodies going limp. The TV went static, like his mouth felt before, and so the only sound of the room remained the muted hum of the air-conditioner.

Downing the remainder of the pop can, he set it down on the dusty coffee table. Extending his watery trail to the front door, he raked his hands through his tangled hair and, looking back as a last goodbye, his crimson eyes shone, something akin to regret appearing in them.

Inevitably he was everywhere, even at the end of time. Some heat waves don't stop him.

Ultima frontieră

Armina Florea

„Spațiul, ultima frontieră!” Acestea sunt călătoriile navei stelare, NCC 973 prin infinitul spațiu cosmic. Cu timpul, echipajul descoperă noi civilizații, continuând călătoria în locuri în care nimeni nu a mai fost vreodată!

Căpitanul navei urma să fie înlocuit cu cineva nou, deoarece el era mult prea bătrân pentru a conduce alte misiuni.

-Echipajul meu drag, a zis acesta oftând, după cum știți un nou căpitan mult mai tânăr și mai capabil decât mine îmi va lua locul pe această navă. Ne cunoaștem toți de mult timp și știu că îmi veți duce dorul. Din păcate timpul trece rapid când ai ceva bun de făcut în viață așa că și mie mi-a sosit vremea. Vă rog din suflet să vă comportați frumos cu noul căpitan ca și cum eu și el am fi aceeași persoană. Și cu asta, căpitanul a cedat locul de pe puntea principală noului lider al navei și s-a dus plângând spre Sala Transportorului de unde urma să fie teleportat înapoi pe planeta de pe care venise.

-Bine v-am găsit omuleți spațiali! strigă zâmbind noul căpitan oamenilor de pe puntea principală. Din această zi încolo eu voi conduce misiunile de pe această navă. Știu că Federația Planetelor Unite a adunat foarte mulți extratereștrii de pe planete diferite și că pe această navă sunt și alte specii, nu doar oameni. Mă bucur că am ajuns să conduc o asemenea comoară și sper să ne înțelegem.

- Căpitane, zise secundul, Cred că ar trebui să ne vedem de noua misiune pe care am primit-o. Vom lăsa discursurile pe mai târziu.

- Ah da, domnule secund, să vedem ce avem de făcut.

- Echipajul urma să meargă pe o nouă planetă descoperită, numită Laputa. Trebuiau să învețe despre tradițiile extratereștrilor de acolo și să le transmită mai departe liderilor Federației deoarece planeta aceea abia a intrat în această alianță. Când aproape au ajuns pe planetă, căpitanul a apelat conducătorul tuturor triburilor și au stabilit un loc de întâlnire. Căpitanul a organizat o echipă cu care să meargă la sol, aceasta fiind formată din el, domnul secund, doamna consilier și șeful echipei de securitate. Medicul navei a fost lăsat la conducere cât ceilalți erau în misiune pe suprafața planetei.

Echipa a fost întâmpinată cu căldură față de laputieni și au realizat că această planetă, chiar dacă este una nouă pentru ei toți este mult mai dezvoltată decât Pământul sau altă planetă cunoscută. Au numit-o "Atlantida pierdută a universului". Acolo au învățat multe lucruri legate de istoria și tradițiile planetei și chiar dacă au avut loc mici conflicte între căpitanul nou și echipa aleasă de el, până la urmă s-au obișnuit unii cu ceilalți.

Când s-au teleportat înapoi pe navă căpitanul s-a simțit mult mai aproape de echipaj decât era înainte. Acum totul era mai puțin tensionant și lumea nu îl mai considera un începător după această primă misiune care s-a încheiat cu succes.

De la început, echipajul trebuia să aibă încredere în căpitan și să nu pună la îndoială personalitatea lui. Orice întâlnești în viață are un sens, trebuie să privești lucrurile din mai multe perspective și să nu tragi concluzii pripite.

Din acea zi, NCC 973 își continuă misiunile. Poate este încă prin spațiu și dacă te uiți atent noaptea pe cer, cu puțin noroc o vei zări.

A trip to the field of sweets

Teodora Alexia Rada

A boy named Tom, lived on the outskirts of Dimbar with his parents and his younger sister, Maia.

One spring day something strange happened. Tom and his father went to the market and heard some bizzare rumors. It was said that some children had found a secret door and they had entered into another world.

Tom was very attracted by the ideea of entering that world. He thought that it would be nice to go there, to meet a lot of kids and play with them along with his sister.

‘This can’t be true! There can’t be such a thing as a secret door!’ the father said to Tom. When they got home, Tom was upset. As a result, after greeting his mother, he went directly to his room. His sister followed him silently. When they got to the room, they discovered a tiny door next to the closet. On the tiny door, it was written ‘Open me!’. Tom thought for a moment. He didn’t know whether to open it or not. He remembered the attitude of the people from the square, but he decided to open it.

After opening the door, Tom and his sister became tiny. Behind the door, a long path appeared, a path that the children had to follow. The two followed the path until they reached a large iron gate. On the gate, it was written : ‘The Land of Sweets.’

The iron door opened and the two were able to enter. There were a lot of sweets, more than anyone could eat. At the gate there were two fluffy clouds which took the guests through

the entire land.

The children also saw huge colourful flowers, unicorns, chocolate lake, trees that instead of fruit made candy, the grass was jelly and everywhere you looked around you saw sweets.

Tom and Maia met other children who played with them and had a lot of fun.

After a while, the children wanted to get home, so the clouds transported them to the tiny door. The tiny door was a magical one, so it spoke: 'You can only use me three times, and then I'll disappear.'

A feeling of sadness and of joy mixed in the souls of the children. They were happy because they had seen Candy Land and because they could return home but they were sad because Candy land would disappear in the end.

After the tiny door has disappeared, Tom and Maia met the children from Candy Land in the real world. They had a lot of fun together and felt a big joy.

Si jamais...

Iulia Dance

Si jamais je te le demandais

Si vous êtes attristé par la « belle »

Qu'est-ce qui est « beau » pour toi ?

Si « l'amour » te fait du mal

Qu'est-ce que l'amour pour toi ?

Les guérir tous là-bas

Le ciel ?- Voulez-vous me répondre?

Où est l'accomplissement

Silence et paix - voulez-vous me répondre?

Mais aussi la paix et la tranquillité.

Si jamais je te le demandais

Allez voir le ciel

Aviez-vous le cœur brisé ?

Mais aussi les nuages, mais aussi la lune

Ça t'a fait si mal ?

Parce que c'est là que se trouve la « belle »,

Pourriez-vous me répondre honnêtement:

Le bonheur et l'amour!

« -Tout le monde le vit! Trop clair?

The Woman As Beautiful As The Moon

Paula Beldea

Even though the sky seemed infinite at night, the moon, shining brighter than usual, seemed incapable of escaping the dark clouds. Their edges were highlighted by the moon itself, as it gave them a bit of light into all that darkness which already covered the beauty of the stars. Now, they were ready to cover the night's only source of light and purity – the moon. It was so beautiful. So perfectly round. So shining. So big. So lonely tonight. So free. Unfortunately for it, freedom wasn't going to be victorious this time. And so, all its beauty faded second by second, movement by movement, as the chaotic clouds hid it. Perhaps because of its unique beauty. Perhaps of fear...for the moon wasn't glorious tonight, but it will, for sure, be glorious soon.

It was only the moon which was beautiful tonight. Somewhere, in New York City's huge urban jungle, there was a woman just as beautiful as the moon - they would say - standing and staring while lighting a cigarette.

That woman attracted not only men, but the cold wind of winter, which caressed her long, dark brown hair, and embraced her naked hourglass figure with every blow. And in that moment only, she closed her eyes and took a deep breath in, enjoying the cigarette's toxic smoke and finally reaching peace with the world as well as with herself.

The woman has always been mad at the world for what it did to her and what it turned her into, for its rules were not fair. It took everything away from her from the beginning, but offered her one thing – beauty.

She often considered this beauty a curse. She was indeed beautiful – with a face carved by angels themselves, with two big blue eyes and big perfectly shaped lips, all gifted to her.

However, unlike the moon, the woman wasn't free. And not just tonight, but for eternity, she thought. Ever since she was born, she sometimes thought her freedom was never even really there to begin with.

Exhaling the smoke, she opened her eyes and looked over her shoulder at the naked body of a male sleeping on the bed, then turned her gaze back to the sky, sighing and searching for the moon once again.

She obviously couldn't find it. Her chin leaned in closer to her chest as she let her head down, sighing heavily and feeling trapped in her own mind by her own thoughts once again.

As tears formed inside her ocean eyes, the moonlight showed up once more that night, reflecting itself into the woman's eyes as she tilted her head. And in that very moment, she knew she was wrong about the moon for it demonstrated to her that it was going to shine once again. Perhaps only for her.

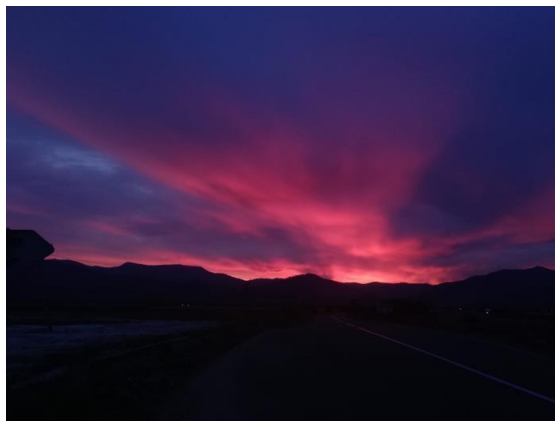
And it happened just like that. A beautiful moon was shining for a beautiful woman.

În Grădina Edenului

R. P.

Și sânul îi era mângâiat de petale roz-deschis, de frunze de un verde sălbatic-liniștitor
De-atâtea gesturi mici pieptul mofturos parcă voia să prindă o floare între coaste
Veșmântul negru îi ținea abdomenul ca o tandră mână
Avea și-o șapcă ce-i îmbrățișa moalele capului, curgând din ea râurile negre ale creștetului
Pielea brună strălucea în lumina ochilor căprui ce aveau ca protectori atâția pistrii
El îi văzu venele de pe gât precum în furtună vezi scurt cursul unui fulger prin bolta
întunecată
Printre atâtea rupturi de secundă seara căzu în poala de beton a orașului sărac
El arzând vru s-o îmbrățișeze, iar în ochi o văpaie de dorință se născuse
Ea, ei bine, n-am să vă spun ce gândea
Vântul șoptea răcoare prin coastele și peste creștetele copiilor
El sări s-o îmbrățișeze,
Ea acceptă cald ale lui brațe reci de frigul de afară
Un zâmbet, pe sub gene, pe sub obraji calzi se strecură
Plecară apoi unul lângă altul spre casă.
El o conduse,
Ea-i mulțumi.
Noapte bună și-au spus, dar
El că o place nu i-a mai spus.

Laura Ana-Maria Coraș

Andreea Popa

Secunde

A.G.

Secunde

Pe cadranele rotunde

Eu număr numai secunde.

Și nimic nu corespunde.

Tu te-ai dus...eu nu știu unde.

M-aș ascunde, nu știu unde

Fiindcă timpul mă pătrunde.

Numărând numai secunde,

Dragostea nu-mi mai răspunde.

O dorință...

Vladislava Covaliov

A fost odată ca niciodată... o fetiță care locuia la marginea unui sat. Ea nu putea să meargă și știa că nu va fi niciodată asemeni unui copil normal. Cu toate acestea, durerea nu și-a făcut loc în inima ei; sufletul fiindu-i plin de iubire și nădejde.

Iarna și-a făcut apariția. Crăciunul se apropia și afară începu să ningă.

- Ce poate fi mai frumos decât o capodoperă creată de Însuși Dumnezeu? gândi fata privind fermecată jocul steluțelor de nea.

Totul era fascinant! Fulgii de zăpadă cădeau din înaltul cerului într-un fel nemaivăzut până atunci de copilă – parcă erau niște păsări ce dansau în ritmul nebunesc al vântului. În zilele următoare, fata o ajută pe mama sa la pregătirile pentru seara cea mare.

Masa era gata. Colindătorii se auzeau încă dis de dimineață. Clopotele nu mai încetau să bată. Fetița se uita pe geamul camerei sale la copiii care se jucau în zăpadă, afară. Și ea și-ar fi dorit să se joace cu ei. Era puțin îngândurată: oare avea să se schimbe ceva în acea noapte magică? Oare era posibil ca milostivul Moș Crăciun să fi reușit să-i ducă dorința până sus, sus, chiar acolo SUS? Gânduri imposibile – iar ea știa asta!

Acea plăpândă ființă nu voia dulciuri sau jucării ca și ceilalți copii; voia doar să meargă, chiar și pentru câteva secunde. Se puse în pat recunoscătoare că i s-a îngăduit bucuria de a mai aduna clipe minunate în albumul amintirilor. Deodată, liniștea nopții fu întreruptă de un ciocănit ușor la fereastră. Era Moș Crăciun! Nu îi venea să creadă, chiar era EL! Moș Crăciun a deschis geamul fetei și i-a cerut să vină până el.

- Nu pot să merg! zise fata.

- Cum să nu poți merge? Nu *asta* ți-ai dorit? întreabă el.

- Ba da. Dar *asta* nu se va întâmpla niciodată! zise ea.

Deodată, totul încremeni. Fata pică într-un somn adânc. Dimineață, se trezi devreme, arzând de nerăbdarea de a le povesti părinților ciudatul vis. Nici nu își dădu seama cum a ajuns în bucătărie. Lacrimile apărute brusc pe fețele părinților ei o puseră pe gânduri.

- Ce s-a întâmplat?

- ... Umbli! TU... umbli! abia reuși să îngâne femeia.

- Fata mea, tu..., dar vorbele tatălui fură înecate de lacrimi.

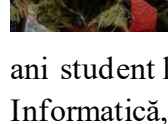
Copila își coborî privirea spre podea. Spre surprinderea ei, nici urmă de scaun cu roțile; doar podeaua rece.

- Nu a fost vis! EL chiar a reușit să îmi ducă dorința până sus, sus, chiar acolo SUS! Gânduri imposibile? NU! Nu au fost imposibile – iar ea știa asta, ACUM!

Alegerea unui drum în viață e o decizie dificilă. Cum au făcut-o colegii noștri? Ne-am gândit că ar fi util să-i întrebăm pe câțiva absolvenți ai liceului nostru, care sunt studenți la unele dintre cele mai dorite facultăți, despre experiențele lor.

Alisa Dobre, absolventă de matematică-informatică, 20 de ani, studentă la Academia de Poliție „Alexandru Ioan Cuza”, în cadrul Facultății de Științe Juridice și Administrative, specializarea „Drept”.

Adrian Toma, absolvent de matematică- informatică, 19 ani student la Universitatea Babeș-Bolyai, Facultatea de Matematică și Informatică, specializarea Informatică.

Alexandra Ihuț, absolventă de matematică-informatică, 19 ani, studentă la specializarea Informatică Economică din cadrul FSEGA – Facultatea de Științe Economice și Gestiunea Afacerilor, Universitatea Babeș-Bolyai.

Alessandra Harn, absolventă de matematică-informatică, 23 de ani, studentă la Facultatea de Medicină din cadrul Universității de Medicină și Farmacie ”Iuliu Hațieganu” din Cluj-Napoca.

Teofil Herghelegiu, absolvent de filologie, 22 de ani, a urmat cursurile la Facultatea de Educație Fizică și Sport din cadrul Universității Babeș-Bolyai, licențiat pe specializarea „Educație fizică și sportivă”.

Întrebările noastre au fost:

1.Are legătură profilul pe care l-ai absolvit cu facultatea pe care o urmezi?

Alisa: La prima vedere profilul real nu prea are legătură cu Facultatea de Drept, dar consider totuși că studiind atâta timp științele exacte mi-a fost dezvoltată latura logică a gândirii, ceea ce ajută la orice facultate, fie ea și cu profil uman.

Adi: Cu siguranță, da! Studiul științelor exacte m-a ajutat să mă dezvolt atât pe plan personal, cât și pe plan profesional.

Alessandra: Materii precum matematica și fizica m-au ajutat să gândesc logic anumite mecanisme. În medicină se utilizează mult reprezentările grafice care te ajută să înțelegi cum variază un parametru în funcție de altul. Legi ale fizicii întâlnești când înveți despre circulația

sângelui sau în oftalmologie. Asta nu înseamnă că dacă ești elev la un alt profil nu poți merge la medicină. Majoritatea lucrărilor științifice și multe cărți de medicină sunt în limba engleză, deci e un avantaj să știi limbi străine. Medicina este un domeniu vast, fascinant, de aceea cred că este util să studiezi puțin din toate.

2. În ce oraș e facultatea ta și cum ți se pare orașul/oamenii de acolo?

Alisa: Academia de Poliție e în București. Din păcate, din cauza pandemiei, nu am apucat să explorez orașul, dar partea din apropierea facultății este frumoasă. Ceea ce m-a impresionat este că orașul este foarte dezvoltat, majoritatea clădirilor sunt noi, însă nu lipsesc spațiile verzi. Un minus ar fi traficul foarte aglomerat. Nu am apucat să leg multe prietenii însă am norocul să am parte de niște colegi minunați.

Adi: Facultatea se află în Cluj, oraș despre care am auzit de la majoritatea persoanelor cunoscute doar lucruri bune, dar din păcate nu am apucat să mă conving prea mult de acest aspect din cauza pandemiei. Am apucat să mă duc doar odată în Cluj, dar a fost suficient cât să văd că e un oraș interesant, viu, atractiv și plin de lucruri de făcut și explorat.

Ale: Facultatea se află în Cluj-Napoca. Din cauza situației actuale am făcut primul an online, dar chiar și așa mi-am făcut deja mulți prieteni. Faptul că majoritatea suntem veniți din alte colțuri ale țării ne face să fim cât mai drăguți unii cu alții. Am avut norocul să dau peste oameni frumoși, oameni alături de care orice moment e valoros. În cadrul facultății am întâlnit profesori dedicați, care iubesc ceea ce fac și își doresc să împărtășească experiențele și cunoștințele lor cu studenții.

Alessandra: Cluj-Napoca este energic, efervescent deoarece sunt foarte mulți tineri, mulți studenți străini care studiază aici. E ușor să îți faci prieteni chiar dacă ești mai timid pentru că sunt oameni primitivi la tot pasul. Orașul s-a dezvoltat foarte mult în ultimii ani. E o plăcere să ieși masa cu prietenii în Piața Muzeului, să te plimbi în Grădina Botanică "Alexandru Borza" după un examen sau să vezi o piesă de teatru.

Teo: Oamenii din Cluj sunt prietenoși și amabili. Tot timpul când aveam nevoie mi-au sărit în ajutor, mai ales colegii de cameră și de facultate. La început mi s-a părut destul de obositor orașul, deoarece venind dintr-un oraș mai mic, nu cunoșteam pe nimeni, dar m-am descurcat cu ușurință.

3. Când te-ai înscris la facultate, în ce a constat admiterea și cum ți s-a părut?

Alisa: Admiterea la facultate a constat în mai multe probe: evaluare medicală la nivel de județ, evaluare psihologică, evaluare medicală în cadrul Academiei de Poliție, probă sportivă și probă scrisă. Nu a fost deloc o admitere ușoară, în primul rând din perspectiva multitudinii etapelor, dar mai ales în ceea ce privește volumul de materie care trebuie memorat și concurența acerbă pentru acele locuri limitate.

Adi: Admiterea s-a făcut pe baza notelor de la bacalaureat sau a notei obținute la concursul de admitere din anii precedenți pe care îl susține facultatea. Spre deosebire de alți ani, mi s-a părut că situația a fost deosebită, căci în cazul bacului contau notele de la toate cele 3 discipline, iar asta i-a dezavantajat pe unii care poate că aveau cunoștințe mai vaste în informatică și n-au avut ocazia să meargă la concurs.

Ale: După Bacalaureat am început să îmi pregătesc documentele necesare pentru admitere și am aplicat online. Admiterea mea a fost pe bază de dosar în funcție de media de la Bacalaureat. Vreau să vă menționez că FSEGA organizează, de două ori pe an, un concurs numit Oeconomicus Napocensis. Acest concurs oferă avantaje pentru admitere așa că vă sfătuiesc să urmăriți pagina facultății și să participați cu multă încredere pentru că el face diferența.

Alessandra: Admiterea a fost un examen greu. Sunt mai multe aspecte: examenul constă în întrebări de chimie și biologie și exerciții de chimie la care trebuie să răspunzi într-un timp nu neapărat scurt, dar care trebuie chibzuit cu atenție. Munca zilnică, perseverența, pasiunea, răbdarea, credința, sunt necesare pentru a reuși – în medicină și în oricare alt domeniu. Atunci când crezi că ai învățat lecția la biologie mai repet-o o dată, mai desenează o schemă. Când știi toate reacțiile chimice, mai scrie-le o dată sau întreabă-te dacă ai rezolvat problema aceea la chimie în cel mai scurt mod – poate mai există o variantă. Și nu renunța, oricât ar fi de greu, la ceea ce îți dorești.

Teo: La facultate m-am înscris în luna iulie 2017, iar examenul a constat într-un traseu aplicativ, cum ar fi: alergare, cățărare, târâre, escaladare, exerciții acrobatice de gimnastică și manevrarea mingii de baschet, fotbal, handbal printre jaloane și executarea loviturii la poartă, respectiv coș de baschet și nu în ultimul rând, a contat și nota de la limba și literatura română de la bacalaureat. Admiterea nu mi s-a părut grea, deoarece eram și sunt o persoană pasionată de sport. Din păcate, în primul an am intrat la "cu taxă", iar în următorii ani m-am ambiționat învățând și ajungând în primii 25 din 120, nemaiplătind facultatea și modulul pedagogic.

4. Unde stai pe perioada facultății?

Alisa: Fiind o Academie de Poliție, regimul este unul militarizat, marea majoritate a studenților (inclusiv eu) sunt cazați în cadrul Academiei, în cămin. Există și posibilitatea de a sta în afara Academiei, fiind necesară prezența la facultate doar la cursuri.

Adi: Momentan facem online, deci am rămas în Beiuș și sper că voi ajunge să stau în Cluj la căminele studențești, unde se spune că se trăiește adevărata viață de student.

Ale: Având în vedere situația actuală am făcut cursurile integral de acasă, dar îmi doresc nespun de mult să ajung la Cluj și să văd cum se simte cu adevărat studenția. Mi-ar plăcea să stau în cămin măcar pentru un semestru.

Alessandra: Am locuit în primii ani într-unul din căminele universității – am gustat viața de cămin cum se zice. Mi-am făcut prieteni acolo, am schimbat opinii cu studenții din anii mai mari. Momente deosebite erau perioada Crăciunului, când ne strângeam toți cei din cămin să împodobim bradul, să mâncăm mere coapte cu scorțișoară și finalul anului universitar când fiecare etaj era decorat pentru a-i sărbători pe absolvenți.

Teo: Am stat în cămin, câte 5 în cameră. Condițiile nu erau extraordinare, dar ne-am descurcat și ne-am adaptat destul de repede.

5. De ce ai ales acest domeniu?

Alisa: Alegerea acestei facultăți a venit la începutul clasei a 11-a la recomandarea părinților în principal. După o deliberare de câteva luni, am decis că este o facultate avantajoasă pentru mine, prin prisma asigurării locului de muncă la terminarea studiilor, a unui salariu bun și nu

în ultimul rând este o meserie curată. Am ales să lucrez în acest domeniu și deoarece îmi place ideea de uniformă, de disciplină.

Adi: Am ales această facultate fiindcă am fost un fan al calculatoarelor și al jocurilor video încă de când eram mic. De asemenea, în gimnaziu mă înțelegeam bine cu matematica și cred că și de acolo a derivat o pasiune pentru informatică. Sincer să fiu, nu știu la ce altă facultate m-aș fi putut duce. Domeniul IT evoluează continuu, dinamismul lui e uimitor. E o industrie enormă, fascinantă, de viitor, plină de oportunități, ofertele de muncă sunt atractive

Ale: Pentru început am ales această facultate din dorința de a pleca departe de casă. Toată această dorință de a pleca însă a fost influențată de o mulțime de factori printre care nivelul la care se face educația. În timp ce la FSEGA fiecare curs are o aplicare practică, în alte părți ale țării accentul nu se pune pe această parte. Această practică, din punctul meu de vedere, este cea care contează în viitor și cea care își lasă amprenta asupra noastră. În plus, acest domeniu m-a fascinat încă de când eram mică. Mama mea activând și ea în domeniul economic, a fost o bogată inspirație pentru mine. Pe de altă parte am fost profund atrasă și de oportunitățile din IT și de programul foarte flexibil din acest domeniu. De aceea am dorit să combin cele două pasiuni și astfel am ajuns să studiez Informatică-Economică.

Alessandra: La școală mi-a plăcut Biologia din prima oră. Mă fascina fiecare lecție, era tot timpul ceva interesant. La un moment dat am participat împreună cu câțiva colegi la un concurs numit "Sanitarii pricepuți" – a fost prima dată când am învățat cum se acordă primul ajutor. A fost o experiență nemaipomenită! Si cred că încet-încet, de ici de colo, de la bunici, de la părinți, de la prieteni, am prins dorința de a-l ajuta pe celălalt.

Teo: Am ales facultatea de sport deoarece am vrut să aprofundez mai multe cunoștințe despre sport și lumea sportului și pot spune că am învățat multe lucruri. În luna aprilie 2021 am susținut o sesiune de examene și am ocupat un loc la Școala Militară de Subofițeri și Jandarmi "Petru Rareș" din Fălticeni cu durata de un an. Am ales această meserie pentru că îmi place disciplina. Cred că mi se potrivește meseria de jandarm, deoarece stă mână în mână cu sportul, iar, pentru mine, sportul e un mod de viață, o întrecere cu mine însumi, cu timpul și chiar cu adversarul.

6. Cum ai crezut că va fi experiența de la facultate și cum este de fapt?

Alisa: M-am așteptat ca regimul să fie unul militar, cu program strict, să existe seriozitate și așa a și fost, mai ales în primele săptămâni când a trebuit să ne satisfacem stagiul militar. Acum, în anii mai mari, se pune accentul mai mult pe partea teoretică, asemenea oricărei alte facultăți de drept. Cadrele didactice sunt ofițeri de poliție cu o înaltă pregătire academică. Au așteptări ridicate de la studenți, astfel că este puțin mai mult de învățat decât la o facultate de drept normală deoarece ne pregătim să fim atât juriști, cât și polițiști.

Adi: Fiind în regim online, nu pot să-mi dau cu părerea deplin despre experiența de student. Tot ce pot spune e că nu e ușor și că deși poate e mai comod, oricum cred că ar fi fost mai bine să facem școală fizic.

Ale: Când am început facultatea mă gândeam că nu o să mă pot integra. Totodată mi-a fost frică de profesori deoarece auzisem că sunt foarte exigenți. Ajunsă în fața faptului împlinit, cu tot cu impedimentul creat de pandemie, mi-am făcut o mulțime de prieteni. Am dat peste

profesori dedicați și înțelegători pentru care opinia noastră conta mult dacă era însoțită de argumente puternice.

Alessandra: Mă gândeam că e dificil, și este dificil de multe ori, dar este frumos. Nu aș putea spune că unii ani sunt mai grei decât alții: fiecare aduce câte o provocare. În anul I e totul nou, ești entuziasmat, ai colegi noi, responsabilități noi, nu știi cu ce să începi, este un volum mai mare de informație. Fiecare perioadă are farmecul ei și te obișnuiești pe parcurs.

7.Ce sfaturi le dai celor care vor să urmeze aceeași facultate?

Alisa: Îți sfătuiesc să înceapă cât mai repede pregătirea atât fizică cât și teoretică și să nu se lase descurajați de dificultatea admiterii sau de regimul mai strict al Academiei și mai ales de părerile celor din jur. Îmi place să cred că noi, ca polițiști, nu avem mai puține drepturi decât civilii, ci doar avem ceva mai multe obligații!

Adi: Să se pregătească, să învețe pentru admitere, să experimenteze diverse ramuri ale informaticii (cibernetica, web development, algoritmica), să se documenteze constant. De asemenea trebuie să fie conștienți că nu va fi ușor. Dacă toate lucrurile ar fi ușoare, ar mai avea oare farmec?

Ale: Sfatul meu pentru cei ce doresc să aplice la această facultate este să nu ezite. Nu e o facultate grea, dar e solicitantă. Experiențele minunate de la facultate pot fi create doar dacă vă doriți cu adevărat să faceți ceea ce faceți. Eu vă sfătuiesc să alegeți să faceți ceea ce vă pasionează cu adevărat. Un cadru didactic din liceu ne-a sfătuit să facem ceea ce ne place cu adevărat pentru a nu simți că muncim.

Alessandra: Sunt câteva lucruri pe care le consider de foarte mare ajutor: să înveți și să citești din cât mai multe domenii, mai ales despre ceea ce te pasionează, să te implici în activități cât mai variate în școală și în afara ei, chiar dacă tu crezi că nu te pricepi la început – s-ar putea să descoperi lucruri noi despre tine, să înveți să comunici mai bine, să găsești soluții interesante la probleme de zi cu zi. De multe ori la școală nu ne spunem opinia, nu vrem să prezentăm în fața colegilor sau nu cerem ajutor de frică să nu fim judecați. Însă tocmai despre acest lucru este reușita: despre repetiție, greșală, repetiție, și iar greșală. Este într-adevăr solicitantă pregătirea pentru facultate deoarece trebuie să fii perseverent, să înveți zilnic, dar munca este răsplătită întotdeauna.

Teo: Cei ce vor să urmeze o facultate de sport, să o facă pentru că e un mediu sănătos, atât fizic cât și psihic, și consider că viața de sportiv e cea mai frumoasă.

În plus, le-am adresat colegilor noștri o întrebare specială, în funcție de domeniul lor:

Crezi că merită să urmezi această meserie în ciuda prejudecăților pe care le au oamenii despre polițiști?

Alisa: Sunt de părere că meseria de polițist va fi mereu considerată „de viitor” deoarece mereu va trebui să existe cineva care să aplice legea. Nu am luat niciodată în seamă opiniile celorlalți despre polițiști deoarece în orice domeniu există atât oameni pregătiți, cât și mai puțin pregătiți, singura diferență e că polițiștii, prin natura meseriei lor, au un contact foarte mare cu publicul, de unde și părerile pro și contra.

Ce părere ai despre stereotipul că IT-ul este un domeniu al bărbaților?

Adi: E o viziune greșită, există o mulțime de femei pe partea de IT, la fel ca și bărbații. E un domeniu pentru toată lumea și n-ar trebui să existe niciun stereotip. Dimpotrivă, primul limbaj de programare a fost scris de o femeie pe nume Ada Lovelace.

Cum îți organizezi programul de învățat în așa fel încât să ai timp și de altceva?

Alessandra: Cred că e important să știi să spui „Nu!”. Dacă ai învățat o zi întreagă, ești obosit sau nu te mai poți concentra, în seara aceea mai bine ieși la o plimbare, vezi un prieten sau te duci la culcare mai devreme. Somnul, odihna, chiar și odihna activă sunt foarte importante pentru a ne menține concentrarea, motivația, sănătatea fizică și psihică.

Cât te antrenezi pe zi? Ai un program? Respecți un anumit regim alimentar?

Teo: Mă antrenez în fiecare zi, de luni până sâmbătă, în jur de două ore pe zi. Cu privire la regimul alimentar, nu am o dietă anume, încerc să nu mănânc fast-food și dulciuri, acestea fiind dăunătoare.

Ce impact crezi că a avut asupra viitorului tău faptul că ai fost președinta Consiliului Elevilor?

Ale: Această funcție m-a ajutat să mă dezvolt pe plan personal și să învăț să le ofer un sprijin și celor din jurul meu. Aici am învățat că nu toate se întâmplă așa cum visăm, dar prin muncă se poate face orice. De asemenea, mi-am dezvoltat latura socială astfel, ajungând la facultate, într-un mediu complet nou cu oameni din toate colțurile lumii în fața cărora și cu care nu am avut teama de a purta o discuție. Faptul că în cadrul consiliului am avut oportunitatea de a face bine m-a făcut să îmi doresc să continui. Ajunsă la facultate, mi-am dorit nespus de mult să fac parte dintr-o asociație studențească. Azi sunt bucuroasă să spun că fac parte din OSUBB ClujNapoca. Vă sfătuiesc, pe cei ce doriți să vă implicați în activități extrașcolare să o faceți și la facultate unde oportunitățile sunt numeroase.

Romina Drinc, e absolventă a profilului pedagogic, studentă la Facultatea de Științe Socio-Umane, specializarea Pedagogia Învățământului Primar și Preșcolar și ne-a vorbit despre experiența ei de studentă.

Înainte să termin gimnaziul știam că vreau să devin educatoare, , am ales ceea ce îmi place cel mai mult.

Liceul a reușit să mă schimbe din punct de vedere intelectual, prin implicarea cadrelor didactice în formarea și dezvoltarea mea.

Când eram în clasa a IX-a, doamna profesoară de pedagogie ne-a spus că liceul pedagogic ne va forma ca pe viitori părinți. Atunci nu am înțeles acea afirmație și poate că nici acum nu o înțeleg în adevăratul sens al cuvântului, pentru că nu sunt mamă. Cred că s-a referit la faptul că un profesor nu trebuie doar să vină la ore, să predea și apoi să fim evaluați, ci un profesor trebuie să privească dincolo de acestea și să rezolve și alte probleme ce țin de sufletul copilului.

Pe viitorii elevi ai profilului pedagogic, îi sfătuiesc să se gândească foarte bine dacă sunt potriviți pentru a fi cadre didactice. Luați în calcul ceea ce vă place să faceți cel mai mult. Să nu optați pentru profilul pedagogic doar pentru că matematica este ușoară. Matematica nu este foarte dificilă, însă fără exercițiu, chiar și aceasta poate deveni grea.

La facultate am cunoscut oameni din mai multe colțuri ale țării și chiar din alte țări. Oradea este un oraș în plină dezvoltare cu multe locuri interesante de vizitat.

Admiterea la facultate a constat în depunerea unui dosar și un interviu. Dacă vrei să mergi la Facultatea de Pedagogie, trebuie neapărat să-ți placă să lucrezi cu copiii. În spatele unei activități de 15 minute pentru grupa mică, sunt cel puțin două ore de muncă. Trebuie să-ți faci proiectul didactic și materialele de care ai nevoie ca toate să arate impecabil.

De asemenea, vă sfătuiesc să vă distrați pe parcursul facultății, să ieșiți în oraș, să socializați să vă faceți prieteni, să călătoriți. Facultatea nu înseamnă doar învățat așa că organizați-vă timpul în așa fel încât să vă și distrați.

Adela Dan, e absolventă de filologie, studentă la Facultatea de Studii Europene, Universitatea „Babeș-Bolyai” din Cluj-Napoca, specializarea Relații Internaționale și Studii Europene și e de părere că ar trebui să facem ceea ce ne pasionează.

Am ales această facultate pentru că se concentra în mare parte pe istorie și pentru că mi-a fost recomandată de prieteni, însă când am ales-o nu mă cunoșteam prea bine. Aici înveți cum funcționează statul, Uniunea Europeană și lumea în general. E ceva minunat pentru o persoană care își dorește să devină politician, negociator, ambasador, dar pentru că în liceu ne-am ocupat mai mult de Bacalaureat decât de propria cunoaștere, nu puteam să fiu sigură de alegerea mea.

Pentru admitere ai nevoie de o scrisoare de motivație pentru fiecare specializare la care vrei să aplici și o grămadă de documente pe care le găsești pe site-ul facultății. Informații despre orar, CV-ul profesorilor și altele, le poți găsi tot pe site.

Clujul e un oraș liniștit, în sensul în care te poți deplasa de unul singur chiar și foarte târziu în noapte. Nu mă așteptam ca un oraș cu peste 400.000 de oameni și aproximativ 100.000 de studenți veniți din toate colțurile lumii să fie atât de sigur. E un oraș plin de viață, ai o grămadă de oportunități la fiecare pas și artă peste tot în jur.

Când vine vorba de partea financiară, depinde de fiecare cât de responsabil ești. Dacă nu știi să gătești, mai bine ai începe de pe acum.

Experiența căminului studențesc trebuie trăită de orice student. Dacă treci de faptul că intimitatea devine ceva aproape intangibil, o să trăiești cei mai frumoși ani din viață alături de sute de studenți la fel de confuși și minunați ca tine.

Dacă vrei să vii la Studii Europene, e important să fii sigur că politica este pentru tine un interes principal. Trebuie să fii sigur că rezonzi cu disciplinele din orar. Dacă postul de funcționar public în instituțiile statului, în cadrul UE sau NATO sună bine pentru tine, atunci ai venit în locul potrivit. Altfel, sfatul meu e să așteptați un an, doi, trei, cât trebuie. Nu interesează pe nimeni dacă decizi să mergi la facultate mai repede sau mai târziu. În statele nordice, tinerii urmează o facultate când au deja câțiva ani de experiență în varii domenii, urmează o facultate când deja le este clar ce li se potrivește în funcție de aptitudini. Noi ne grăbim și este vizibil. Dacă îți alegi facultatea după Bacalaureat și realizezi că nu e pentru tine, nu te îngrijora, ești tânăr, mai ai atât de mult timp la dispoziție!

Colectivul de redacție:

Coordonatori: prof. dr. Lucian Ropa
prof. Veronica Popa
prof. Ioana Iordache

Tehnoredactare: Sorana Ile, clasa a XII-a C, Pancu Ruben, clasa a XII-a A,
Laura Boța clasa a X-a A

Grafică și design: Nora Boros, clasa a XI-a C, Gabriela Burtic, clasa a X-a A

Corectură: Ioana Voiț, Adelina Drinc, clasa a X-a A